

МАКЕДОНИЯ

Листъ за Политикъ и Книжевнось.

МАКЕДОНИЯ ще излиза дважъ въ седмицѣ, въ Сръджъ и въ Сжббо-мъ. — Цѣна прѣдлагана за години двама листа седмъ бѣли медисидиѣта, за единъ-тъ само, кой да е, четири бѣли медисидиѣта. А за шестъ месеца, два-та листа 4 бѣли медисидиѣта, а единъ-тъ 2 1/2. както въ Цариградъ тукъ той и на всякъждъ повелъ. — Единъ листъ има 60 пари.

Писма не освободени отъ пощенскъ пла-тъ и изрѣчаванъ за въстаниѣ не сдружени съ прѣдплатитѣ не ся прѣмѣтѣ.

Подписка-та на спомоществованѣ-та става въ Цариградъ при Редактора и издателя на МАКЕДОНИЯ П. Р. Сла-вейкова, при Одунъ-Капѣжъ № 68. А по-внъ при опредѣленѣхъ настоятели, кои-то и отговарятъ за въстаниѣ-та. — Статии и писма за общеполитикъ рабо-ты въставлятъ ся безъ платѣ, а за частни извѣстѣя плаща ся по единъ гръ за редѣтъ.

На настоятели ся устѣпва по петъ на сто отъ цѣнѣ на спомоществованѣта като събирѣтъ отъ три спомоществованѣта нагоръ.

Налезащи размышления.

3-то, Най-послѣ, нека поразгледамы и поразискамы тозъ въпросъ и отъ къмъ фи-нанциалитѣ му точкѣ. Единъ патриархъ е скѣпо нѣщо даже за народы по-добрь устроены и по-богаты, а колко повече-като за насъ людѣ истощены всякакъ и съвѣтъ беспомощны. Вселенскитѣ на-мѣчанинъ, а по сѣщностъ грѣцкитѣ, патри-архъ освѣтъ избилѣишнѣ неизвѣстны и волны приходы шо има, наредено е да му ся плаща още и мѣсечна заплата, ко-като възлѣзва до 600,000 гр. на години. Но пакъ споредъ идейтѣ който грѣцѣтъ имать за лицето, което занимава този вы-сокъ постъ, и споредъ леснитѣ който сж-милли до сега да възлагатъ тяжеститѣ за неговото поддържанѣ възлѣтъ грѣцѣтъ на чуждытъ народности, още и поради свое-корыстнитѣ тѣхны задны мысли, на които до сега можатъ да даватъ хубавѣтъ боѣжъ, ужъ че всяко то ва трѣба да става за одъ-жанѣ на народното достолѣнѣ на правосла-вното исповѣданѣ, тѣхъ акѣ пытатъ, това количество го сматратъ тѣ за недостаточнѣ; тѣ бы му назначили и шестъ милиона, а-ко да можатъ, както първо, да ги назо-жатъ другъ да ги дава, а тѣ да ги при-бавятъ. Ный обаче ни таквызъ сръдства имамы, ни таквызъ нѣкаквы мысли смы хранили нито ще хранимъ.

Цариградската Патриархия като члѣсто-вица черкова подъ булото на вѣрѣтъ-вала е всякога единъ роля на политиче-скѣ пропагандѣ. И за тѣзи цѣль неи-трѣбало едно лице като водитѣль и на-мѣчѣтъ на политическѣ тайни, трѣ-ба и е богатство, пышность, роскошь, а да прѣмѣщава простѣтъ умове, накоп-уе всякога къмъ антропатриѣтъ, и тѣмъ-лесно да служатъ на тѣзи идеи, зашо-вимахъ парѣкы Българѣкы и Влашко да поварятъ за поддържанѣто нѣмъ отъ нѣмъ материалнѣ странѣ. Но ный што имамы нѣмъ имамы нѣмъ имамы таквызъ выно-мѣчѣтъ и прѣстѣпны домогванѣя. О-мѣчѣтъ да изнекътъ тайнственностъ и о-мѣчѣтъ, и които тѣмъ скѣпо да иску-сѣмъ. Нашиѣ желанѣя сжъ (напрѣдѣтъ, домогванѣята ни братство и равенство: сжъ една законна и благородна цѣль ся-стига сжъ сѣщно таквызъ законны сръд-ва и благородны стремленѣя, а не съ-мѣчѣтъ и глобенѣя. Шо печеляхъ и спечелихъ грѣцѣтъ като отъ единъ-ранѣкъ глобехъ другѣтъ народы съ не-мѣчѣтъ нѣмѣренѣя, а отъ другъ ся истошѣ-хъ въ суетны борбы съ непозитрното-мѣчѣтъ на своитѣ обожатели? Не е-мѣчѣтъ веднѣжъ у тѣхъ дѣто миллионы да-мѣчѣтъ за да свалѣтъ единъ патриархъ, тѣзи миллионы отъ грѣбѣтъ на народѣтъ-сжъ мѣчѣтъ. Ный трѣба да ся постара-мѣчѣтъ да заваримъ народѣтъ ся за на прѣдѣтъ-таквызъ суетны глобенѣя.

Не трѣба да забравямы още и това че-мѣчѣтъ въ грѣцкото духовенство ся-мѣчѣтъ отъ огромното богатство шо бѣ-мѣчѣтъ хатрупади и голѣмѣтъ доходы които-мѣчѣтъ за тѣхъ вѣкове на нашето-мѣчѣтъ събирахъ отъ насъ грѣцѣтъ-мѣчѣтъ и Патрици.

Ный само тогызъ ще можемъ да из-мѣчѣтъ нѣкоѣкъ полжъ отъ тѣзи сполукъ-мѣчѣтъ на нашего духовно освобожденѣ, когато-мѣчѣтъ да ся наредимъ съобразно съ-мѣчѣтъ коженѣто и съ духѣтъ на вѣрѣмето. Мѣчѣтъ Черква само тогызъ ще бѣде чи-мѣчѣтъ народна, когато съ наредѣнѣто и-мѣчѣтъ можемъ че за повышенѣто и благоу-мѣчѣтъ нѣто на цѣлый народъ смы ся и-мѣчѣтъ и трудилы, а не за повышенѣ-мѣчѣтъ на благоустроѣнѣто.

роенѣто на това ново свято народно зда-нѣ ный трѣба да ся стараемъ да бѣде-то по силѣтъ ни, и по прилѣжѣтъ ни; трѣба въспѣко съ добро прѣсмѣтнуванѣ, съ-сѣображенѣ и пыпо благоразумѣ да гле-дамы да поставимъ всякъ нѣщо на мѣсто-то му, и да назимъ да ся не увличамы и да ся не распушамы на възъ единъ-странѣ, да не прѣнебръгвамы потребното-пожѣваны отъ хубавото ужъ и прѣят-ното. Трѣба най-повече да гледамы да-не истощавамы скуднитѣ си сръдства за-суетны показы. Трѣба да ся начертаемъ-единъ линѣкъ за поведенѣ, таквызъ отъ-който до колкото е възможно да не из-лѣзвамы на възъ нито за необмыслѣно-достолѣнѣ нито пакъ за единъ злѣ раз-бранѣкъ економѣкъ, на каквыто за жалостъ-нашитѣ бащы въ загубѣ на народъ сжъ-бывали вѣрли послѣдователи по нѣкога.

Нашитѣ народъ е сиромѣхъ: Него-вата пара е съ тежѣкъ трудъ и потъ при-добывана, прочее да ся повлечены отъ-слабость и отъ примѣрътъ на другы и-да рѣшимъ да харчимъ за едно лице-таквызъ грамадны сумы, то ще бѣде грѣ-шка не простѣна.

Нашитѣ нужды сжъ безбройны. Въ сто-лицѣтъ тукъ дѣто трѣба да ся установи-нашата Черква, ето че ный още нѣщо на-ше нѣмамы, ама до голъ думѣ нѣщо; ни-едно зданѣе което да поси народното-ни име, освѣтъ въ единъ ѣмѣтъ тамъ една-хрубелницѣ черква, и едни прѣпукѣтъ-темелы на другъ ужъ великолѣпны, ко-като има да ся прави; а шо повече когато и-мрътвытъ ни въ този градъ още въ чу-жды гробища за милость ся копаѣтъ! Нека тѣзи и другы още по-голымы народны-нужды шо имамы да гледамы да заплнимъ, а не да обрѣмѣнявамы народѣтъ съ да-ждѣя за поддържанѣ на суетны титлы, беспомощны и за черкѣтъ и за народѣтъ.

4-то, Освѣтъ тѣзи сѣщественны на ли-чпѣтъ черкѣкъ неудобства, още тя е бы-ла и ще бѣде и въ насъ майка на пар-тиѣ между народѣтъ. Отъ духовенството-едны ще бѣдѣтъ съ властѣтъ въ рѣцѣ, а другы съ властѣтъ въ рѣцѣтъ нѣмъ. Главната грѣжа на тѣзи които имать-властѣтъ въ рѣцѣ ще е какъ да съхра-нить господството си надъ другѣтъ, а-това на подвластнитѣ ще е съ подземны-коварства въ тѣмны прустове подъ прѣд-логъ, какъ да ся избавятъ отъ голенѣ и-прѣслѣдованѣ, а въ сѣщностъ, какъ да-съборѣтъ оиѣзъ и да минѣтъ тѣ на тѣх-но мѣсто и да прѣслѣдуватъ съ по-голымы-ожесточенѣя бывшитѣ свои прѣтѣсненѣ-ли: между това вѣрнитѣ на мѣсто утѣ-шенѣ, поученѣ и назиданѣе които на-праздно ще очакватъ, ще ся налѣхвѣтъ-отъ духъ на страсти волею и не волею, и за честолюбѣе ще възиматъ да станѣтъ-слѣпы орѣдѣя на тѣхныѣ страсти. Стра-стѣтъ повличатъ и най-здравѣтъ умове-както силнитѣ порои съ буйнитѣ слапен-повлачатъ и най-тежкитѣ вещества.

Мнозина сжъ казували и казувать че-ный Българѣтъ смы легковѣрны; не знаемъ-да ли е то толкѣзъ истинно, но знаемъ-че твърдѣ истинно е това шо казва по-словникѣто: „Грѣцѣтъ ги съенива салта-натѣтъ, а Българѣтъ иматѣтъ“. Ибо гла-вството е характеристичната черта на Бъ-гарина, а то е повече порокъ отъ ко-кото добродѣтель. Ный не ще придира-мы тука причинитѣ на образованѣто у-насъ такъвъ характеръ, но споменувамы-за това като искамы да прѣдставимъ жа-лостнитѣ слѣдствѣя на нашето увличанѣ-въ страстѣтъ, раздигнѣты отъ властолюбѣ-

кажемъ, пыаты и жестоки людѣ, сега на-ставамы новъ животъ, възлѣзѣмы въ него-съ голѣмы надежды, а мнозина и съ твър-дѣ честолюбивы мечтанѣя, ако прочее не-ся турѣ единъ законѣтъ пакъ да откло-нява властолюбивѣтъ стремленѣя на едны, и раздраженѣто на другы за не сполучѣя-отдаваны на личны противудѣйствиѣ, не ще-ли произлѣзе отъ това неизбежно слабѣ-нуванѣ, распаданѣ на жестока, свойствен-нѣкъ на характерѣтъ ни международѣкъ-борбѣ, на който сѣтиннитѣ ще бѣдѣтъ-истощенѣто на младѣтъ наши силы, и-най-послѣ народно разоренѣ и неосжѣ-ственѣ на най-законнитѣ ни желанѣя, въ-крайгъ на които ся виждамы ужъ да смы-престигили днесъ. Ще отидатъ за лудо-толкѣзъ трудовѣ, и самы ще доставимъ-въ рѣцѣтъ на нашитѣ противницы повѣ-тъ и послѣднѣкъ побѣдѣкъ надъ насъ; а тѣ-за това и чакатъ да ся свадимъ върху-тѣзи ябѣлѣкъ на распрѣкътъ. И туй ще-негли да бѣде първитѣ поводъ за ра-зорителнитѣ оиѣзи на народѣтъ нѣкъ цѣ-лоушностъ влѣанѣе и дѣйствиѣ, които вся-кой може да прѣдѣстѣа и днесъ още. За това всякой истинѣкъ родолюбѣкъ трѣ-ба да ся съгласи съ насъ че за да за-прѣдваримъ и отстранѣмъ до колкото отъ-насъ зависъ тѣзи будущи злины, самото-спасително за насъ и за Черкѣтъ ни е: Да ся устрои тя Синодалѣ. (слѣди)

... Животѣтъ, было на частны че-ловѣкы, или и на цѣлы народы, е едно-твърдѣ серѣзно нѣщо, и за туй иска и-съ най-голыкъ серѣзность да ся схваща. Оиѣзи животѣ, на който нажеводитель и-най-послѣднѣкъ аргументъ е само просто-то-чувство, прилѣтъ на ладѣкъ, на корабѣ, който ся налѣтъ въ сръдѣ разирены мор-скы вълненѣя, и който пѣма кормѣкъ, ни-то компасъ. Какво поручителство има-тойзи, който сѣдне на тѣзи ладѣкъ, че-не ще да загине? Какво го запазва отъ-гробѣтъ, който е зинажъ противъ него-отъ дълбочинитѣ на морето? Който не-живѣе съ присѣтъпованѣ, т. е. съ смѣлъ, — който съ хладный си разумъ не измѣ-рѣкъ по-напрѣдѣ всякъ стѣпѣкъ, който ис-ка да направи, — който не умѣе да а-нализира всѣкѣтъ възможность и вѣро-ятность, които могатъ да излѣзѣтъ отъ-едно право, — на тогызъ на когото сръд-цето може бы ошѣа нѣщо, по главата-не съображава нищо: този който тѣй-постѣпѣва, той никога не може да знае ко-ко крака е на далечъ отъ пронастѣтъ; той-никога не може да знае гдѣ е опасность-та, ко-като може да погубѣе и него и тѣзи-кото бы повелъ той; таковый не само-че не може да прѣдвиди опасностьтъ и-да прѣдузѣни тѣзи които сжъ ся нему-вѣрили, но често самъ той вѣрѣкъ въ-пригѣдѣтъ на опасностьтъ всяко шо-му е повѣрено.

Тогызъ прочее каквы слѣдствѣя мо-гатъ да ся очакватъ отъ дѣянѣта на та-квызъ лишенѣ отъ знанѣе дѣлатѣли въ-народный животѣ, които сжъ способны да-осѣчатъ мало, да бѣлѣуваы много, а ни-какъ да мыслятъ и да разсѣждаватъ? — И какъвъ ролѣкъ могатъ да играѣтъ въ-народный животѣ, и какъвъ работѣ мо-гатъ да вършатъ таквызъ блаженны-людѣ, които не сжъ каджны да да-дѣтъ смѣтъкъ на това което ще работѣтъ; зашо-то нѣматъ мыслѣ, нѣматъ знанѣе, и-не могатъ да разумѣватъ както трѣба-дѣйствиелитѣ интересы, на за това ги-и прѣзиратъ? Всѣко съ што могатъ да-ся похвалятъ тѣ, е само тѣхно то просто

белны за народитѣ дѣла!

Наистинѣ таквызъ едны могатъ спо-редѣ имѣтъ си да ся хвалѣтъ че сжъ-нѣщо, и че много струватъ за народѣтъ; но-тѣ не сжъ нищо повече въ народный-животѣ отъ каквото сжъ дѣлата въ дома-шный: тѣ сжъ веселѣто и украсенѣто на-кѣщѣтъ, но тѣ не сжъ да управѣтъ и да-нареждаѣтъ домѣтъ. Както дѣлата немо-гатъ да имать нѣкакъвъ серѣзны ролѣкъ въ-домашный животѣ, за това зашо-то упра-вленѣто на домѣтъ е недостѣпно за тѣхъ-нѣтъ мыслѣ, тѣмъ сѣщно сжъ и имѣтѣтъ неу-ченѣ въ народный животѣ. Никой не мо-же да каже че дѣлата сжъ излѣзно или-лошо нѣщо за единъ домъ, нѣтъ богаты-тъ за единъ народъ; но можѣтъ бащата-да ся допытѣ отъ малкитѣ си дѣца да-ли е добро това и това или не, и да-ли да го направи или не? Дѣтѣто нѣма по-литѣе отъ прѣсмѣтнуванѣ и работѣнѣ на-таквызъ смѣтъкъ и работѣ, които сжъ из-лѣанѣе измыслѣ и само съ мыслѣ могатъ-да ся извършатъ?

Може ли единъ народъ да пыта свои-тъ златеруческѣ дѣца шо е потребно за-него и шо не? и какъ да направи едно-нѣщо, и догдѣ да кара еднѣ извѣстѣкъ-работѣ? Само тогызъ бы си имало то мѣ-сто-то и само тогызъ бы было то коры-стно за единъ народъ, когато бы позналъ-той че слѣпытъ видѣтъ по-добрь отъ о-иѣзи които имать здравы очи, когато сна-лата на умѣтъ прѣлѣсти сѣдѣлицѣто си отъ-главѣтъ въ пѣтитѣ, т. е. никога не ще-бѣде то ни умѣтно, ни корыстно.

Всякой народъ е длѣженъ да почита-своитѣ по-първы по богатство хора, кои-то сжъ пылотата на народното тѣло; но-всякога той трѣба да слуша своитѣ по-умны людѣ които сжъ душата на това тѣ-ло. И никога единъ народъ не може да-направи по-тежко самоуправѣство на себе-си отъ колкото ако прѣдаде своитѣ об-щественны работѣ на чѣловѣкы не спо-собны да мыслятъ и да съображивать, не-вѣжественны въ прѣсмѣтнуванѣ на вѣрѣ-менѣта и обстоятелства.

Съ какво ся въздигатъ народѣтъ?

Съ знанѣе и — здраво мыслѣнѣе.

Съ какво ся устрѣватъ народѣтъ?

Съ знанѣе и — здраво прѣсмѣтнуванѣе.

Лишенѣто отъ знанѣе — не ражда ос-вѣтъ страданѣя. „Илиѣтъ зѣмы слышатѣ, да слышатѣ.“

По рѣшенѣто на Въпросѣтъ.

— При своитѣ си задружѣны чѣловѣкы про-тивъ Българскитѣ въпрѣсъ, които ся пынахъ-отъ едно перѣ, а като ся вижда излѣзвахъ и-отъ едно мѣсто, грѣцкитѣ вѣстѣнѣцы неостѣнѣ-хъ нѣмѣтъ да прѣведѣтъ въ стѣлѣповѣтъ си и-онѣзи члѣнъ отъ *Левантъ Хералдъ* за който по-мѣчѣтъ ный въ кратко въ 34-й брой на ли-стѣтъ си, и да го примѣняватъ на своитѣ о-правданѣя. Но *Левантъ Хералдъ* на другъй день-обнароува другъ единъ члѣнъ, който опровер-гавѣше всяко шо бѣ казано въ прѣлѣдѣишѣ, на-ако и той да посеме подписѣтъ на ЕДИНЪ-ПРАВОСЛАВЕНЪ ГРѣКЪ както и онѣзи, тѣ ни-думѣтъ за него неспоменѣхъ, разумѣва ся-шо. За да неостѣнѣтъ лишенѣ грѣцѣкъ пу-бликъ отъ мыслѣтъ които събѣрѣваа този вто-рый члѣнъ, ный ще и направины услужѣтъ ко-икто нѣмѣтъ публицистѣ отказѣхъ да и на-правѣтъ, да го обнароувамы и потѣхнитѣ я-зыкѣ въ бѣлѣтъ на нашего всякога добродѣ-тѣхъ расположенѣе.

Κύριε Συντάκτη. Ανέγνωμεν μετὰ ζήλου ἐν-διαφέροντος τὴν ἐπιστολὴν τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος ὑμῶν τῆς 10 τρέ-χοντος; ὅς ἐστι ἀρθρογραφία Γραικοῦ καὶ προ-γυμνασιουμένη περὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ Ζητήματος καὶ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Φεμερίνου. Ἀς μοι ἐπι-τρέψῃς ὁ συντάκτης τῆς ἐπιστολῆς ταύτης νὰ τῷ ἀπαντήσω μὲ ὀλίγας τινὰς σειράς, αἱ ὁποῖαι

παρατηρήσεις ὀρθοδόξου πρὸς ὀρθόδοξον; πιστοῦ
πρὸς πιστὸν, ἐπὶ ζῆ ἡμῶς, μέγιστον καὶ ζωη-
ρὸν ἔχοντος ἐνδιχφρόν δι' αμφοτέρους.

Ἡ ὁμιλία ἐπικοίσις, τὴν ὁποίαν ἔχω τὴν στιγμήν ταύτην ὑπ' ὄψιν, προσβάλλει τὴν γενόμενὴν λύπην τοῦ Βυζυλιακοῦ Ζητήματος· ὑπὸ διπλὴν μορφήν κανονικὴν καὶ πρακτικὴν. Στληριζομένη ἐπὶ κύρου· ἀξιοθεάστου προκαλεῖ ἀρετὴ καὶ αἵρετικὴν «τὴν δικίρεσιν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν κατὰ φυλάξιν», καὶ προσβάλλει ἐρεσῆς τὰς ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας θὰ ἐπισύρῃ ἡ σύστασις τῆς νέας τῶν πραγμάτων τάξεως. Αἱ ἐκφράσεις «διαίρεσις αἵρετικὴ καὶ ἀσεβὴς μοι φαίνεται ἀντιφάσκουσι πρὸς τὴν βίαν αὐτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ἀρχὴν τῆς Αυτοκρατορίας. τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἀποδέγγεται καὶ ἐμυλογεῖ ὁ ἐπιστολογράφος. Τῷ δὲ τί ἐν τῷ τέλει τῆς φρίσεως εὑρίσκομεν ὅχι τὴν «ἐκκλησίαν» ἀλλὰ τὰς ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας» ἐκφράσις, διὰ τῆς ὁποίας διωρῶν καὶ σαφῶς ἀναγνωρίζει τὴν νόμιμον ὑπαρξὴν πολλῶν αὐτόνομων ἐκκλησιῶν. Καὶ τοῦτο ἰδιαίτερα συνιστᾷ τὴν διαφορὰν τῆς ὁρθοδόξου τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Καθολικισμοῦ καθόσον οὗτος μὲν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀπολύτου καὶ ἀμεταβιβάτου ἐνόητος, ἡ δὲ ὁρθοδόξια περὶ τὰ πνευματικὰ ἐνότια ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ. Πῶς ἄλλω; ἡδυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ὑπαρξὴν τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Ἀντιοχείας, τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀποσιωπῶντες τὰς ἐκκλησίας τῆς Ῥωσίας, καὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰς αὐτόνομους τῆς Σερβίας, τῆς Καρλοβίτσας, τῶν Παραδουναίων Ἠγεμονιῶν, καὶ τοῦ Μυυροβονίου. Ἐν τῇ γενούσι; τοῦτο εἶναι ἀντιανονικόν, ποῦ ἀρχὴ ἤθελε καταφυγῇ ἡ κανονικὴ ὁρθοδοξία;

Ἐν τοῖτοι· ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει δὲν
λησμονοῦμεν, ὅτι τὸ κανονικὸν δίκαιον ἐπέβηαι
οὐταὶ καὶ ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ δίκαιου. Τὰ ὄρ-
χεα τοῦ Πατριρχείου δέστωσαν τὴν μνήμην
τῶν ἀναξερτήων Μητροπόλεων τῆς Τυρνόβου,
τῶν Ἀχριδίων καὶ τοῦ Παρίου, αἱτινες καταργή-
θησαν ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ὑπὸ Φερζανίου
τοιοῦτου, ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ σήμερον πολυερω-
μενον. Τὸ Φερζανίον, τὸ ὅποιον συνσωματώσεν
ὀλικῶς, οὕτως εἰπεῖν, τοὺς Βουλγαρούς μετὰ τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριρχείου θηλωθήθῃ ἐπὶ τῆς τό-
τε ἐκκλησίας ὡς ἔργον ἀναντιρρότου νομιμότη-
τος. Ἀναφέρομεν τὰ γεγονότα τοῦτο διὰ τὰ ἀπαν-
τισίμων ἰδιῶν εἰς τὴν ἀποδείξιν « τῶν διπλῶν
σταθμῶν, καὶ τῶν διπλῶν μέτρων.

Τὰ γεγονότα ταῦτα εἶναι γνωστὰ τοῖς πᾶσι καὶ ὄχι μυστήρια, καὶ λυπούμεθα πολὺ διότι ὁ ἄνθρωπος ἐπιστολογράφος, περὶ τοῦ θανάτου ὁμιλοῦμεν καθ' ὁλοκληρίαν τὰ ἀπεσιώπην.

Βεβαίως δὲν ἐπιδοκιμάζω τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐλύθη τὸ Βουλγαρικὸν Ζήτημα, διὰ φερμανίου δηλ. ἐπιβληθέντος τῷ Πατριάρχῃ. Θὰ προτιμῶν ἕνα ἄμεσον συμβιβασμὸν τῶν διαφωνουσάν μερίδων. ἐν ἐπιδοκιμαζῶ πρὸς τοὺς τοὺς ὁφρὺς τινὰς τοῦ φερμανίου πρὸ πάντων ἐκείνων, ὅστις ῥίπτει οὕτως εἰπεῖν τὸν δαυλὸν τῆς διχονοίας μεταξὺ Γραικῶν καὶ Βουλγάρων, ἐγκαταλιμπανόμενων ἀγνώστων τῶν ὁρίων τῆς Βουλγαρικῆς Ἑξαρχοίης.

Ἀτέλῳ τοῦ νὰ πραγματευθῇ τὸ ζήτημα τοῦ-
τε ἐπὶ τοῦ παρόντος τοιλάχιστον. Δὲν ἐπιθυμῶ
οὐχ ἥτσον νὰ ἐνδιετριβῶ εἰς τὰ πράγματα
τῶν Βουλγάρων ἢ τῶν Γραικῶν ἐν τῇ ζητηματι-
κῇ οὐδὲ νὰ ὑποδῶμιζω πόσον εἶναι ἐυέθυνος
ἐκάστη τῶν μεριδῶν εἰς τὴν θλιβεράν ταύτην
ὑπόθεσιν. Περιορίζομαι μόνον νὰ καταδείξω τὸ
θλιβερὸν γεγονός· τῆς ἀποστροφῆς τῶν Βουλγά-
ρων τοῦ νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον
ἐπὶ τοῦ· αὐτοῦ· ὁμοί, ἐπ' οἷς ὑπέκειντο ἄλλοτε.
Τί εἶναι δυνάτὸν νὰ γίνῃ ἐν τοιαύτῃ περιπτώ-
σει; ὅποια τινα μέσα προτείνει ὁ ἐπιστολογρά-
φος; διὰ νὰ κἀμῃ τοῦ; Βουλγάρους νὰ ἀλλάξω-
σι πορείαν; πρέπει νὰ γίνῃ χε-ῖτης ὑλικῆς δυ-
νάμεως ἡ πνευματικῶν ὅπλων, τὰ ὅποια δυστυ-
χῶς τόσον ὀλίγον ἐπενήργησαν ἐπὶ τῶν καθαι-
ρεθέντων Ἐπισκόπων Βουλγάρων. Ἐὰν δὲ οὕ-
τῃ ὑλικῇ ἰσχύϊ οὕ-τε τὰ πνευματικὰ ὅπλα εἰσὶν
ἐφαρμοσίμα σήμερον, ὅποια διεξήλθο; ὑπολείπεται
εἰς ἀμφότερους ἕκτος τοῦ συμβιβασμοῦ; Εἶναι
προβλητὸν, ὅτι ὁ συμβιβασμὸς οὗτος μετὰ τῶν
παραχωρήσεων, τὰς ὁποίας ἐπ.σύρει, θὰ στοιχι-
σῃ πολὺ περὶ τόσον σήμερον εἰς τὸ Πατριαρ-
χεῖον, περ' ὅσον θὰ ἐστοιχίζην πρὸ τινῶν ἐτών. Ἐ-
κεῖνο, ὅτε μοι φαίνεται βεβαίον εἶναι, ὅτι οἱ Βούλ-
γαροὶ κατ' ἀρχὰς μετ' ἐγγνωμένῳ; θὰ ἀπεδέ-
χοντο ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Πατριάρχου ὀλιγό-
τερά; ἀρ' ὅτιον τοῖς παραχωρεῖ σήμερον τὸ Φι-
μύτιον, καὶ θὰ εὐχαριστοῦντο μὲ μετριωτέρας
παραχωρήσεις. Εἰνὸ; Πατριάρχης παραχωρῶναι τοῖς
ἀπ' ἀρχῆς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν Βουλ-
γάρους ἐπισκόπους εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὅπου ἐσχη-
μάτιζον τὸ ὅλον ἢ τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ πλη-
θυσμοῦ. Ἐὰν εἰς τοῦτο προτεθῇ τὸ δικαίω-
μα τοῦ ἐπ.τελεῖν τὰς θείας τελετὰς εἰς ἀμφο-
τέρας τὰς γαλιλάσας, τὸ ζήτημα θὰ ἐλύτο κα-
νονικώ-στα καὶ πρακτικώ-στα· ὁ θρησκευτικὸς
συνδεσμός; μετὰξὺ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν
Βουλγρικῶν κοινοτήτων θὰ ἀπικαθίστατο εἴπερ
ποτε ἰσχυ-ός; καὶ ἡ ἁρμονία θὰ ἐπληρωθεῖτο,
τὸ ὅποιον βεβίως θὰ ἦτο προτιμώ-τερον δι' ἀμ-
φοτέρους, παρὰ ἡ αὐτονομία, ἡ ὀρθαναίτα οὐ-
τως εἴπειν σήμερον ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίαι;

ἰξιοδάκρυτον σχίσμα δύο ποιμνίων τῆς αὐτῆς
Εκκλησίας δὲν θὰ ἀπεβαινεν ἡ αἰμαίωστα πλη-
γή, καὶ τὸ σκάνδαλον τῆς ὀρθοδοξίας.

Τέλος πάντων ἂς ἀφήσωμεν εἰς ἄλλους τὰς ματαίους καὶ πρὸ παντὶ ἀνσφύρου ἀνεγκλήσεις ἐνώπιον τοῦ τετελεσμένου γεγονότος.

Δὲν ὅλ' φανταζόμεθε ἅ καρύφματα τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας μᾶς ὑποδεικνύει ὁ συντάκτης τῆς περὶ τοῦ Βουλγαρικῷ Ζητήματος ἐπιστολῆς. Οὐδὲν ἤτιον ἀπορῶ, ἐλὼν δὴν ἔστι τις μετὰ πολλὰς ἐρεσνάς καὶ ἀνέυρη ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ μίαν τιὰ ἀναμώρρωσιν, μίαν τιὰ π.όοδον, ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη, ἐν τῷ ἠθικῷ, διανοητικῷ, κοινωνικῷ ἢ θρησκευτικῷ κόσμῳ, ἥτις συνετελέσθη ἄντι πάλης, ἄντι ταρχῶν, καὶ ἄντι προσκοματῶν.

Ἡ Ὁ Συναγῆτης τῆς ἐπιστολῆς περαίνει αὐτὴν προ-ῤῥῶν τὸν Πατριάρχην, καὶ τὴν Σύνοδον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀντίστασιν. Τοιαῦτά μάλιστα ἀνέκ-
φραστον τὸν ἐλπίζει, ὅτι ἡ Α. Π. θὰ δώσῃ τὴν
παραίτησιν αὐτοῦ μᾶλλον παρὰ τὰ ὑπογράψῃ τὴν
ἀπόρριψιν τῆς ἀτιμώσεως αὐτοῦ! Ἡ περὶ ποίας ἀ-
τιμώσεως ποῖα ἐστὶν; ὁ ἐπιστολογράφος ἠθέλησε
νὰ κρύψῃ ἐπιμελῶς τὴν σχεῖσιν του, τὴν ὁποίαν
ὁμοῦ προϋφείλε μὴ λέξει, μὴ μόνον λέξει, καὶ
ἡ λέξις αὕτη ὁμολογεῖ τὰ πάντα· λέγει τελευ-
τῶν· «Ὁ Γρηγόριος κρατεῖ τὴν σιγήν ταύτην
εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐν ζήτημα ζωῆς καὶ θανά-
του διὰ τὴν οὐκυνεμένην Ἑκκλησίαν, καὶ τὴν
ἐνδοξον αὐτοῦ ἐκ τούτων.»

Ἀναμειγνύνει λοιπόν εἰς τὴν θρησκευτικὸν ζήτη-
μα τὸ ζήτημα τῆς ἐθνικότητος· θέλει νὰ καμ-
νὸν Οἰκουμένην Πατριάρχην, Πατριάρχην ἀπο-
κλειστικῶς· Γραικὸν! τὸ ἐφ' ἧμιν ἔχοντες λίαν
ὑψηλὴν ἰδέαν περὶ τοῦ σεβασμίου Ἀρχιεπισκόπου
οὗσις καθῆται σήμερον τόσον ἁγίως εἰς τὴν ἔ-
δραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὥστε νὰ πιστεύ-
σωμεν, ὅτι νοστιμύεται τοιαυτὰ συμβόλαια.

Ὁχι, ὁ Πατριάρχης δὲν ἀντίκει εἰς οὐδεμίαν ἐξ ὧντι· εἶναι ὁ πνευματικὸς ἀρχηγὸς πάντων τῶν ὀρθοδόξων τῆς Ανατολῆς, καὶ ὀφείλει νὰ τηρῇ πρὸ πάντων αὐστέρτατιν ἀμεροληψίαν. Ἐὰν σήμερον παριστάμεθα εἰς τὸ Γραικο-Βουλγαρικὸν Ζήτημα, ὀφείλομεν τοῦτο εἰς τὸ ὅτι τι-νέων τῶν προκατόχων αὐτοῦ ἐλημόνησαν τὴν τοιαύτην ἀμεροληψίαν.

Γινώσκουμεν, ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Περουπύλεις·
προήγαγε, κατὰ τὴν ἐπιστολὴν, εἰς τοὺς ὀρθαλ-
μοὺς τοῦ Πατριάρχου τὸ τέρας τοῦ σχίσματος.
Ἐθιερωταμεν αἰετοπε λυπηρόν, διὰ ἃ μὴ εἴ-
πωμεν ὀδυνηρόν, ὅτι μίᾳ μεγάλῃ ὀρθοδοξῶς δό-
γματι δεικνύει τόσην ὀλίγην πεποιθήσιν εἰς τὸ
βασίος τῶν ὀρθοκρυτικῶν πεποιθήσεων τῶν ὁμο-
δόξων αὐτῆς. Τὸ πιστεύειν τοὺς ὀρθοδόξους λα-
οὺς τῆς Ἀνατολῆς τοσοῦτον εὐμεταβλητόν· εἶναι
ταῦτόν τῳ ἄγνωστον τὸ πνεῦμα αὐτῶν. Ἡ ἐπι-
στολὴ εἶναι ἡ κοίτης τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ οἱ λαοὶ
αὐτῆς· εἰσι σταθερώτεροι εἰς τὰς πεποιθήσεις καὶ
τὰ πιστεύματα αὐτῶν, παρ' ὅσον ἀρέσκονται νὰ
πιστεύωσιν εἰς τὸν Βορρᾶν,

Καθόσον ἀφορᾷ ἡμᾶς· μέλοιο ἀφανές, ἀλλὰ πι-
στον καὶ ζηλοῦν τοῦ μεγάλου σώματος τῆς ἐκ-
κλησίας προφέροντες τὴν λέξιν σχίσμα δὲν προ-
τίθεμεθα νὰ κάμωμεν συν Πατριρχην νὰ κληθῇ
πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς συνδικιλλιαγίης, τοῦ ὁποῦ
τὴν ἀσκήσιν ενετείλατο ἡμῖν ὁ Χριστὸς λέγων
πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ «εἰρήνη ὑμῖν». Βεβαί-
ως ὁ φόβος οὗτος· δὲν δύναται νὰ ἐπιρράσῃ ἕνα
ἀρχιεπίσκοπον ἀκλόνητον εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁ-
ποῖαν πιστεύοι, ὅτι εἶναι ἐκεῖνη, τὴν ὁποῖαν ἐ-
πιβάλλει αὐτῷ τὸ καθήκον, ἀλλὰ πολὺ περισ-
σότερον ἢ ἀνάγκη τοῦ κηρύττειν διὰ τοῦ παρ-
δείγματος τὴν ἀδελφικὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν ἐνὶ
τήν ἐκείνην, ἥτις συνιστᾷ τὴν ἰσχὺν τῆς Ἐκ-
κλησίας καθὼς καὶ τοῦ Κράτους.»

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝ. Τῆν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν δημοσιεύσαντες ὑπὸ τῆς ἐνταύθα ἀγγλικῆς ἐφημερίδος τοῦ «Ἀνατολικοῦ Κήρυκος», καὶ ἐξερύσαντες τὴν ὑπογραφοῦσαν ὁ Β' ἑτερος ὁρθόδοξος Γραμικὸν μεθερμηνεύσαντες καθυποβάλλομεν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, ἵνα ἴδωσιν, ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν Γραμικῶν εὐρίσκοντες ἄνθρωπον ἀρνούμενον ἀπαθεῖν καὶ ἃ μερόληπτοι, ὥστε μετ' εὐθύτητος κρίνοντες, αὐτὴν ἀρνηθῶσι τὴν νομιμότητα τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Φερμανίου. Τῷ ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν Βουλγαρίων δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου οὐδεμίαν ἄλλην εἶχε βάσιν παρὰ μόνην τὴν ἀπόρατον καὶ ὁλόκληρον τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ὅλοκωμον ἐννοήσας πόσον ἀκατάληκτον καὶ ἀκαταμάχτητον εἶναι τὸ κύρος τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ φερμανίου μεθ' ἑκάς τὰς κατ' αὐτοῦ γράσεισας ἡδωλογραφίας τῆς Γραμικῆς δημοσιογραφίας. «Ὅταν ὁ ἐνδοξος πόρθητος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μωάμεθ ὁ δεύτερος ἐστράτας νικηφόρος εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ κατακτηθεῖσαν πόλιν καὶ κατεκύρουν τὰ περιτροπούμενα προνόμια τοῦ Γραμικοῦ Πατριαρχείου, ἡ μὲν Σερβικὴ ἔδραν ἔχουσα τὸ Ἱ-πέκιον, αἱ δὲ δύο ἄλλαι Βουλγαρικαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐν τῇ κυρίως Βουλγαρίᾳ ἔδραν εἶχε τὴν Τυρνάβον, ἡ δὲ ἄλλη ἐν Μακεδονίᾳ τὴν Ἀγρίδα, ἐπ' οὐδετέρας τῶν ὁπῶν αὐτὴν ὁ Πατριαρχὸς Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶχεν οὐδεμίαν κανονικὴν δικαιοδοσίαν διότι ἐπὶ μὲν τῆς Μακεδονίας οὐδέποτε οὐδεὶς κανὼν, οὐδεμίαν σύνοδος, οὐδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν διάταξιν ἔδωκεν αὐτῇ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δικαιοδοσίαν, ἡ δὲ κυρίως Βουλγαρία, ἐρ' ἦς οὐδέποτε, ἀρ' ὅτου οἱ Βουλγαρικὸι προσήλθον εἰς τὸν χριστιανισμὸν, ἤσαντες τοιαύτην ἑξουσίαν ὅσοιαν θειορρηπὸς πρὸ τοῦ, ἀνεκχρύβυθον ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων τῆς ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς ἀνεξάρτητος καὶ αὐτόνομος, κατὰ ὁμοιογείῃ ἡ ἱστορία. Ἐν τούτων τῶν δύο αὐτόνομων Βουλγαρικῶν ἐκκλησιῶν ἡ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ ἡμᾶς μέγιστον

Κωνσταντινουπόλεως φαίνεται οὕτα ἀνεξάρτητος» διότι πρῶτον το 1468 βλέπομεν ἐκεῖ ἐγκατεστημένον Ἀρχιερέα παρὰ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἀποσταλέντα. Ἐν τούτοις μέχρι πρὸ μικροῦ ἐβλέπομεν ἀμφοτέρους τὰς Βουλγαρικὰς ταύτας ἐκκλησιαστικὰς οὐσίας ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου. Πῶς συνέβη τούτοις ποίας Συνόδου ἀντιπροσωπευτικῆς ἔληεν τὴν ὁρθέωσιν ἐκκλησιαστικὰ ἀπόρριπτα, ποίος κανονικοῦ λόγου, ὅπως συμπερὶνόντων συνδυασμοῦ ἔφερεν αὐτάς εἰς τὴν κατὰστασιν, εἰς τὴν ὅπου εὐρίσκοντο πρὸ τῶν αὐτῶν ; Πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας καὶ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ἡ παρ' αὐτοῦ ἐμπνευσμένη γραμμικὴ δημοσιογραφία προβάλλει προνόμια καὶ μόνον προνόμια, τὰ παρὰ τῶν κανόνων ὀνομαζόμενα πραγματικά, ἅτινα ἐχορηγήθησαν τῇ Γραικικῇ Πατριαρχείᾳ ὑπὸ τῶν ἐνδόξων Σουλτάνων. Καὶ δυνάται ἡ κοσμικὴ ἐξουσία, ἡ πολιτικὴ ἀρχὴ νὰ ἀναμειχθῇ εἰς πράγματα ἐκκλησιαστικά, καὶ ταύτης μὲν τῆς ἐκκλησίας νὰ ἀποφασχήσῃ τὴν καθάρισιν καὶ γύμνωσιν, ἐκείνης δὲ τὴν ἱδρυσιν καὶ ἀνύψωσιν ; ὅχι ἀπαντᾷ καὶ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ἡ γραμμικὴ δημοσιογραφία, ὥστε λοιπὸν ἐπαρτῇ ἡ δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου κατὰ τὴν ὁμολογίαν μακρυταίαν τοῦ Γραικικοῦ τύπου στηρίζεται ἐπὶ προνομίῳ χορηγηθέντων αὐτῷ ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ἥτις κατ' αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖον πάλιν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμειγνύται εἰς ὑποθέσεις ἐκκλησιαστικάς, ἐπειτα, ὅτι τὰ ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας δοθέντα προνόμια τῇ Πατριαρχείᾳ εἶναι ὥς μὴ γενόμενα καὶ σὺνερμῆς ἀξίας κανονικῶς σημαντικά καὶ ἐπομένως αἱ ἐκκλησιαστικαὶ τῶν Βουλγάρων κανονικαὶ μὲν ὑπάρχον, καθόσον δὲν ὑπάρχει σὺνερμὴ διάταξις τῆς καθόλου Ἐκκλησιαστικῆς καθήκοντος αὐτάς, πολιτικῶς ὅμως τὰ δικαιώματα αὐτῶν μεταβιβάσθησαν, εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ βῆδιν καὶ ἀδικία τῶν Βουλγάρων. Τὴν ἀδικίαν ταύτην ἐπαναρθοῦν σήμερον τὸ Ἀυτοκρατορικὸν Φερμάνον ἀποδίδον εἰς αὐτοὺς ὅτι ἄλλοτε ἀδικῶς ἀφῆρθεν ἀπ' αὐτῶν. Ἐντεῦθεν ἐννοεῖται ὅτι ἡ αὐτονομία δὲν ἤρπαξεν ἀπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας χάριν τῶν ἐπακαστατησάντων τέκνων αὐτῆς, ὅπως λέγει ὁ ἀξιότιμος ἐπιστολογράφος, ἀλλ' ἡ ἐκκλησιαστικὸς καὶ κανονικὸς μὲν ὑπάρχοντα, πολιτικῶς δὲ κατὰργηθεῖσα ἐκκλησιαστικὴ αὐτονομία τῶν Βουλγάρων ἀπεκατέστη στήλη καὶ πάλιν ἐν ἰσχύει, καὶ ἐπομένως ἀδικῶς ὁ κύριος ἐπιστολογράφος ἀποκαλεῖ τοὺς Βουλγάρους ἐπαναστάτας, οἵτινες ὁρθότερον θύναται νὰ ἀποκαλεσθῶσιν ἡδικημένοι. Καὶ οἱ Βούλγαροι δὲ ἀπεδείχθησαν τὸ Ἀυτοκρατορικὸν Φερμάνον ὅχι ὡς συνιστῶν καὶ ἀναγνωρίζον τὴν μὴ ὑπάρχουσαν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν αὐτονομίαν, ἀλλ' ὡς ἀποδίδον εἰς τὴν ἐκκλησίαν αὐτῶν τὰ πολιτικὰ δίκαια, τὰ ὅποια ἔχουσιν καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτόνομοι ἐκκλησίαι αἱ ὅσαι ἐν τῇ Τουρκικῇ Κράτει, καὶ τὰ ὅποια πρὸς καιρὸν ἐνηργεῦντο ὑπ' ἄλλης ἐκκλησίας. Οὐχ ἥττον ὅμως οἱ Βούλγαροι ὡς εἶλοι τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, τὴν ὅπου ἀποκαταστήσονται ἐπὶ τὸν ἀποκατεστῶτον ἥλιον συνιστᾷ ὁ ἀξιότιμος ἐπιστολογράφος, ὅα παρακαλέστωσι καὶ ἀπᾶς καὶ εἰς καὶ τρεῖς νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἐκδοθὲν Ἀυτοκρατορικὸν Φερμάνον, καὶ ἀποδείξῃ τὴν ἀνακινηζομένην Βουλγαρικὴν ἐκκλησίαν. Ὅχι βεβαίως διότι καὶ χωρὶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτονομίας ἡ ἐκκλησία τῶν Βουλγάρων ἐκκλησιάζει δὲν ὅα εἶναι κανονικὴ καθόσον ἐ Πατριαρχίᾳ τοῦ μὲν ἀπεθῆναι, ποὺ δὲ στερεῖται, ὡς εἵπομεν, πάσης κανονικῆς ἀξιώσεως ἐπὶ τῶν Βουλγάρων ἀλλὰ διότι ἐπιθυμοῦσιν εὐκρινῶς νὰ συνεργήσωσιν τὸ ἐπ' αὐτοῖς εἰς τὴν εἰρήνῃ καὶ τὸ ὁμόνοιαν, ἥνι μετὰ τοσαύτης πατρικῆς μερίμενης συνιστᾷ τὸ Ἀυτοκρατορικὸν Φερμάνον. Ἐἴαν ὅμως τὸ Πατριαρχεῖον ἀνεκλουθήσῃ τὴν ἔδωκ, τὴν ὅπου προδεδιχράζειν αὐτῇ ἡ Γραικικὴ δημοσιογραφία, αἱ δὲ εἰρηνικαὶ προσπάθειαι τῶν Βουλγάρων νικαγῆσθωσιν εἰς τὸ « non possumus τοῦ Πατριαρχείου, ἡ Βουλγαρικὴ ἐκκλησία οὐ μόνον θὰ ἐνεργήσῃ τὰ δίκαια αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ὅα τιμωρήσῃ τὴν οὐκ ἐκδοθέντα ἐκκλησίαν, ἥτις ὅα τολμήσῃ παρὰ τοὺς θεοὺς κανόνες νὰ ἐγγίσῃ καὶ αὐθις τὰ ἐκκλησιαστικὰ δίκαια αὐτῆς, χωρὶς νὰ φοβῆται παντάπασιν, ἀν τινες ἀμαθείαι καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἀδικεῖ ἀποκαλέσωνται αὐτὴν σχισματικὴν διότι γινώσκει καλῶς, ὅτι σχισματικοὶ εἶναι καὶ λέγονται οἱ ἀποτρίχθενοι ἀπὸ τοῦ κανονικοῦ αὐτῶν πομῶντος, ἀλλ' ὁ Πατριαρχὴς Κωνσταντινουπόλεως οὐδέποτε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν, εἰν εἶναι κανονικὸς Ποιμὴν τῶν Βουλγάρων

За знаніе на читателскитѣ прѣводима
и по Българскы и прѣпорѣчавы на тѣхно-
то вниманіе горно отъ наше странѣ за-
бълѣжаніе съ което придружителны писмо-
то на православнитѣ грѣхъ.

Горнѣто писмо обнародвано въ тукашнѣйтъ английскѣй вѣстникъ *Левантъ Хералдъ* и което нѣкогѣ подписанъ *Другъ единъ православенъ гркъ* прѣведомъ, както рѣкохмы, за тѣзи наши читатели, които сѣ Грцы или знайтъ грѣкъ, за да видятъ че и между Грѣцѣтъ сѣ напѣрватъ деловѣтъ довольно безстрастни и безпристрастни, щото като сѣдѣтъ на право да не отрѣкатъ законностѣтъ на Императорскѣйтъ Ферманъ. Папстинѣтъ стига да си напомнимъ че господствуваніето на Патріархѣтъ надъ Българиятъ не е пмазо никакавъ другъ основъ освѣнъ единото рѣшеніе и хотѣніе на Им. Правителство. И ще разберемъ до колко необоримѣтъ и ненадвивимѣ сѣ властѣтъ на Им. Ферманъ стѣсникѣтъ противъ него въ грѣцкѣй журналистскыи обхужданія. Когато славнѣйтъ завоеватель на Цариградъ Моамедъ II вѣлѣзе побѣдѣтель въ завоеванный отъ него градъ и подгвърлявше прѣсловутѣтъ привилегіи на грѣцкѣтъ патріархѣтъ, Пискъ който имаше сребско сѣдѣлаше, а другѣтъ двѣ Българскы, отъ които единѣтъ въ собствению Българиятъ имаше за сѣдѣлаше Търново, и другата въ Македоніѣ Охридъ, надъ никой отъ тѣхъ Цариградскѣйтъ Патріархъ нѣмаше никакво каноническо вѣдомство. Защото никога, никой Синодъ, никоя черковна нарада не му сѣ дала ни пай малко вѣдомство надъ Македоніѣтъ, а особенно Българиятъ, надъ който никога, отъ когато Българиятъ

нуваха. Тя быде провъзгласена за независима и самостоятелна от саямъта Цариградскѣ Черкви и отъ другитѣ патриархи на православный Истокъ, споредъ нѣкто исторіята исповѣдува. Отъ тѣзи двѣ самостоятелни Българскы черквы тѣзи която бѣше въ Македоніѣхъ дождѣ крайтѣ на XVIII-то столѣтіе. Българинъ петнадесѣти години подиръ привезаніето на Цариградъ ся виждѣ да е была независима, защото прво на 1468 владѣми тамо възстановѣнъ владыка отъ Цариградскый патриархъ испратенъ. Между това прѣди малко гледахъ и дождѣ тѣзи Българскы черквы да бѣхъ подъ вѣдомството на Патриархътъ. Какъ ся е случило това! Отъ кой Синодъ прѣдставяющъ испяката Православна черква — рѣшениѣ кой каноническа причина, съчетаніето на нѣкои интереси бѣше го докарало въ едно такво състояніе, въ което ся намирахъ прѣди нѣколко години? На тѣзи питання и патриархътъ и отъ неѣхъ надхваната грѣцка журналистика прѣдлага привилегіи, таквыѣ които правилата на нѣрчатѣ практика, които сѣ дадени на грѣцкыѣ патриархыѣхъ отъ славныѣ Султани. А чѣмо сѣ ли мирската власть, политическото началство да ся намѣнѣ въ черковны работы, тѣй що да рѣши на тѣзи черквы уникоженіето въ ономъ мѣсто, а на оныѣ възправаніето и тѣзи мѣсто.

Не, отговаря патриархата и гърската журналистика, щото понеже вѣдомството на Патриархиятъ споредъ едногласното свидѣтелство на грькийтъ печатъ основава ся на привилегіи дадени ней отъ политическѣтъ власть, въ то споредъ истѣтъ патриархій пакъ нѣма право да ся мѣси въ черковны работы, сѣмъ че даденытъ на Патриархъ привилегіи отъ политическѣтъ власть сѣ като не станъли канонически незначителны за никакво достоинство, и сѣдовательно Българскѣтъ черквы канонически сѣ смѣшествуваѣи, понеже нѣма никакъ наредба отъ всеобщѣтъ черквы който да ги унищожавѣа, политически обаче, тѣхнѣтъ придани прѣимъкъ на Цариградскій патриархъ въ загубѣ и неправдѣ на българитѣ. Тѣмъ се правдѣа погравя днѣсъ Императорскій Ферманъ, като имъ отдава това което други пакъ не праведно ся е отнѣло отъ тѣхъ. Огъ тѣмъ въ разбирѣ че автономіѣтъ не ся границѣ отъ Мѣсѣтъ Черквъ поради всубутуваніѣтъ ѣ чедѣ, както казва достолютепныйтъ дописникъ, но черковно и канонически смѣшествуѣа, а политически унищожена Черковната автономіѣ на Българитѣ въспостѣя ся и пакъ въ силѣ, и сѣдовательно неправедно Г. Писмописецъ нарича Българитѣ бунтовници, които по право могатъ да ся нарекутъ онеправданы. И Българитѣ въсперіе Императорскій Ферманъ не като такъвъ който съставѣа и припознава несмѣшествуѣа тѣмъ самостоятелностъ, но като такъвъ който отдава на черквѣтъ имъ политическѣтъ правдини, които имѣтъ и другытъ самостоятелни черквы които сѣ въ Турскѣтъ Державѣ, и които нѣма не ся дѣйствиѣважъ чрѣзъ другѣ черквы. Но тѣмъ пакъ Българитѣ като прѣители на миръ и любовѣтъ, който съ толкозъ похвалѣтъ ревностъ прѣпнорѣвава достолютепныйтъ писмописецъ, ще ѣмъ похвалѣтъ и дѣвѣѣ тѣ трижъ да припознае издаденыйтъ Императорскій Ферманъ да въсперіе възобновляемѣта Българскѣтъ черквъ. Разумѣва ся не защитѣо и безъ това нежъ припознаване смѣшествуваніѣго на Българскѣтъ черквъ не не бже каноническо, понеже патриархѣтъ отнѣлъ си самъ ся е еблѣкъ и отнѣлъ си е лишѣнъ, както рекохъмы отъ всеко каноническо домогваніе надъ Българитѣ, зашто желѣѣмъ тѣ искренно да подѣйствиѣважъ кождѣо отъ своѣмъ странѣ въ мъртътъ еблѣкъ, които съ толкозъ отеческѣтъ грьжѣ съ порѣчва Императорскій Ферманъ. Но ако Патриархията послѣдуѣа пакътъ който ѣ прѣдѣлъ на грьската журналистика, а мирнѣтъ етаршѣи на Българитѣ загынѣтъ въ non possumus акѣ да Патриархиятъ, Българската черквъ не само шанѣи турѣи въ дѣйствиѣе привилегіѣтъ си, но и ѣмъ накаже който ѣ да е черкъ, които бы да знаѣа противъ божественнѣтъ канони да ѣмъ пакъ черковнѣтъ ѣ правдини, безъ да бѣмъ ни най-малко, ако отъ кой неучени и черковнѣтъ постановленіѣ неѣмѣѣмъ ѣмъ нарекутъ схизматическа; зашто знаѣа добръ че схизматици сѣмъ и ся казѣѣтъ отъѣмъ които ся ѣмъ пѣвѣѣѣтъ отъ каноническѣтъ си пастырѣ. Цариградскійтъ Патриархъ никога и по нѣмъ припнѣжне може да ѣмѣа това домогваніе е каноническѣтъ Пастырѣ на Българитѣ.

Накъ върху прѣводѣтъ на Императоръ Фермавъ.

Получихмы отъ Г-на Чипулова нѣчто отговоръ на това що бѣхмы поговори и заговѣтъ обнародованы въ *В. Право* забѣдѣ въверху прѣвѣлѣть на В. Ферманъ. Въ този законъ-отговоръ младѣйшѣ нашъ злотецественный прѣдѣи вѣсико постаралъ ся да ни похвѣе ко о трѣты, които обаче въ прѣвѣнати попрѣосгрѣли, та вмѣсто да извика усиленіе на читателшѣ чрѣзъ тѣхъ, той прѣвѣи сѣмъ себе си за смѣхъ. Но нѣмъ честолюбіе то му, катъ младѣ, не оскарываи пазаръ всѣхъ стокъ на глумливото му троушіе, а ограничиваеи ся да поговори въверху сѣщественно на отговорѣтъ, шо сѣе да слѣдующѣ прибавочны разсѣжати оправданіе на Господство му.

“Отъ 10-ый членъ на Фермапътъ (назовъ Чингуловъ) азъ ѡбъхъ превелъ туй: Около села, които саставяютъ крайбръжето на

аз писима
 сж Чер-
 славный
 отбуди-
 ки чер-
 цевъше
 България
 ето на
 явисте;
 беспосп-
 рхъ ис-
 лодахъ
 да бѣ-
 Какъ сѣ
 аствоза-
 тѣните,
 на бѣи
 тавоза-
 и пѣно-
 ріархъ
 илства
 илата
 рыкъ
 че мож-

Раяторѣ, както видѣте, не цѣль 10-ый членъ,
 но една само отдѣлна фраза, дѣто вый ловко
 гавнахте тѣмъ дѣто казвамъ най-подиръ :
Защо жителитѣ има не сж Българи. То
 много добръ, но зибѣлъжете че тѣзи фраза зѣ-
 яваго добръ, но зибѣлъжете че тѣзи фраза зѣ-
 сама особно неможеше сѣ преведе тѣй както
 въ видѣтъ въ другыѣ преводи, макаръ и да
 сжщій смѣслъ. А какъ на прѣмѣръ ? Да
 предположимъ Г-нъ Р. че вый случайно ма по-
 пытвате : *Защо отъ Варна до Кюстенджа оръ-*
дѣто 20 села не сж наши ? — Пыганіе на е-
 дната само фраза отъ 10-ый членъ. Тогава
 нужно ли е да сѣ повѣрѣна отъ началото да
 робѣбъра, и най-подиръ, подиръ много обы-
 яваніе да ви отговори на това което выи пы-
 таете ? Явно не ; трѣбаше само да ви видѣхъ
 тираю : *Защо жителитѣ има не сж Бѣл-*
гари (ако пакъ выи бѣхте на мое мѣсто цѣхъ-
 че да отговорите ясно така : *ако не бы были*
Бѣлгари). И сега, Г-нъ Р. чии ми сѣ че сѣ
 сѣстихте зашо въ тѣзи фраза отъ десетий членъ
 виднѣмоу сѣ исетообразяваъ сѣ преводѣтъ
 на този който азъ вече окаяхъ и подпушихъ
 че можѣтъ тѣжѣнѣтъ на ласканието.

По на сетѣ, видѣ отведѣтъ са хварля-
та дѣлбачинѣтъ на арабското кнѣже като ма
отдеспате, зашо азъ да преведѣ думѣта кѣмѣ.
пешето тукъ выи много ма думѣмрахте, и
та въкраче толкова на дѣлоко въ незнавѣ-
на тур. языкъ, колкото (хранѣ Боже), выи
вѣдѣтъ за дѣлбачени въ знанію на туй буги. При
привѣтъ еще ма попытвте : *Ами че когато край-*
рѣсіето отъ Варна до Кюстен. не ше е
ише *то за кога се е исклучавѣ около 20*
села ? Тукъ сега, Г. Релакторе, отъ дѣлбачи-
нѣтъ на незнаніето ше отговора, че 20 села,
ко са исклучаватъ отъ крайбръжіето Варна —
Кюстенджа, но то е, че 10-и членъ като за-
нащца да исчислява съставѣтъ на Българскій
Екзархатъ, постира ся тамъ за да исклучи е-
го дѣла фраза, едно крайбръжіе, и послѣ
дѣтъ сѣ саѣдува.

Тѣмъ же и въ всѣхъ другія переводы (о-
снѣніи вашій) които вый наредихте за снѣдъ-
лъци ужи единъ подари и другъ, и пядъ които
бѣа Македонія начастуваше съ полуогры-
зана царевъ. *) — Чинту.хвѣз.

Жестоко, но принужденъ смы да го кажемъ, защото не е скрито, че отъ прѣизложениитъ редовце нѣз отговорить на Г. Чинтулова нещазава никаквитъ смьслъ. За право, ный не-българскъ разбирамы за какво и на какво ни възражава-дотатъ, и отъ възраженята му друго неизважда-българскыи оскѣны жалостностю заключение, че господа си въство му е съствѣтъ лициитъ и отъ обыкновен-съсирѣхъ нийтъ чловѣчскый разумъ да разумѣва това въ който лице. Ный пытаны : на умѣтъ си ли е гдѣ тѣхъ бѣмъ Г. Чинтуловъ когато е писалъ горнитъ редовце или не ? и, кѣто ли доставя за обна-щени, когдѣ тѣзи си възраженія, примьслилъ ли е рѣши колѣ печатаны тѣхъ не ше гдѣ чете само той на ный, но и толковъ другы копто не шо въ. Но правъ само на голы увѣренїи но ше сѣдять мирътъ ш по това що казва той, и ный, и другы, аждѣ рѣшъ мѣнїе ше си съствятъ тѣ за него писмопъ и тѣзи неговы безсвязны, бестѣлжны и чп-жъ да прѣсѣжжовны доводи ? Тѣй напр.

Въ оправданіето си за употребленіето на
скажъ чредо въ показаннѣхъ фразѣхъ, Г. Чинтуловъ
не знае, че поради отбъсваніето на тази фраза
Българъ цѣлый параграфъ не помялъ никакъ, и трѣ-
ба да каже: *защото* *застѣпимъ* *имѣ*
е *сѣхъ* *Българи*. Но какъвъ нужда да употребѣи
и *отъ* *защото* *така* *дѣто* *можеме* *да* *си* *послужимъ* *съ*
принтъ, *защото* *(като* *отвърямъ* *нашето* *мнѣние* *за* *не* *бы*
истинно) ? Не быше ли по лесно и по ясно, а
и съвсѣмъ оригинално и по-вѣрно, като по-блиско до
лъжъ *прѣдъ* *оригиналъ*, ако да кажеме *които* *не* *сѣхъ*
яко *Българи* (булгаръ омамятъ) отъ колкого да ка-
пръ *защото* *не* *сѣхъ* *Българи* ? Явно че Г. Чин-
туловъ сегъ си свѣща за промахътъ си и тър-
пимъ *ни* *да* *го* *оправдае* *съ* *глупософистически* *избѣгъ*
самонавія *и* *запрещенія*, които обаче не показватъ
по и съвсѣмъ постыдны успѣихъ отъ неговъ странъ да
бы *чуждѣже* *честителитъ*.

Оть сдѣхъ являхъ лѣжжъ, Г. Читутловъ мину-
есть да въ другъ по-являхъ. Той казва, и даже се уш-
и и нарече на насето обѣщаніе, че въ това си-
нарече въ защото не сж и въ които не сж ст-
е ехпнѣ столпа онази по видимоу ужъ нестобразность
ся сѣ неговѣхъ прѣводѣ се прѣводѣхъ на В. Пра-
по ширѣ во. Забравилъ е, видл сѣ, Г. Читутловъ шо е
гнѣніе казаль, нека му го напомнимъ. Въ прѣпорѣж-
ѣ. чинный за прѣвѣ свой прѣводѣ, той казува :
Около двѣдѣсѣ сѣмъ които саставилъ прѣй-
прѣсѣсто на Черно-море отъ Варяж до Кио-

тенежджъ ще ся вѣи отъ Болгарскій Екзархъ, защото жителитъ имъ не сжъ Болгари. А прѣводѣтъ на В. Право казува: Църковнитъ округъ на тѣзи Болгарскі Екзархїи естотъ отъ Екзархїитъ (тази и тѣзи) жити около двадесетъ села между Варикъ и Кюстенджъ по край-морието на коитотъ жителитъ не сжъ Болгари. . . . А отъ сравненїето на тѣзи два прѣвода става ясно че подобноста не естотъ само въ защото и кои-то, но естотъ още и въ това дѣто че споредъ правий прѣводъ на Господина Чинтулова ся исключаватъ псчкото крайбрѣжіе отъ Варикъ до Кюстенджъ, което споредъ него състотъ отъ двадесетъ села, а отъ прѣводѣтъ на Право-вактотъ и отъ всички други прѣводы ся разу-мѣва че ся исключаватъ нѣщо около 20 села до крайбрѣжіето между Варикъ и Кюстенджъ, дѣто както ся знае има повече села и даже нѣкон градове.

Като отговорилих на другите въпроси проици на Г-на Уинтулова ми оставихи тѣзи послѣднѣтъ, защото ми ся стое и защото, ако искамъ да бъдешъ праведенъ, тогава да си кажеши че си их заслужилъ. При това тя

Но Г. Чинтуловъ безъ да гледа на това и-
де още и въ днешното си писмо да пригова-
ръхъ и да ни казва, че не 20 седа ся исключавали
отъ крайбръжнето между Варна и Кюстен-
джазъ, но дълго крайбръжне ся исключавало, а
още има и наивността да приложн чз това
негово мнѣние, было съобразно съ принодгъ
на *Право* и че това така ся разбираше и отъ
всѣхъ други прѣводы освѣтъ нашитъ. Слѣпы
ли или съвсѣмъ безграмотни счита читающитъ
ли съотечественици Г. Чинтуловъ та си по-
зволява тѣй бесцеремонно да ги лъже, или що
и ний не можемъ да разберемъ? Но Слова Бо-
гу ний въ горжѣхъ не си, и "шейтанъ пиден-
ѣдине тепси меѓанаиджъръ." Читающитъ мо-
гатъ да сравнятъ прѣводитъ, могатъ да не-
пытатъ оригиналитъ и да пидатъ около 20 се-
да ли ся само исключаватъ или всенкото край-
бръжне. И то остава вече тѣ да го рѣшатъ,
когато Г. Чинтуловъ ся не съгласява съ насъ,
а на нашъ рѣкъ не е за хятъртъ му да при-
дичаимъ думыгъ на *Выс. Имп. Фермантъ*, нито
пакъ имамъ туй охоло врѣме да сѣдѣмъ да
слушамъ безработитъ неговы критики въ ко-
нито самъ доказыва, и самъ отказва, произведно
самъ одобрява а и неволно самъ пакъ опро-
вергава своитъ доводи.

Досадно е наистиня ако Г. Чингуловъ иска да туря подъ испытъ търпѣливога на читателитъ на Българскитъ вѣстници съ това що си прави трудъ да пише до тѣхъ. Ако негова милостъ го блазиа да ся доогне до извѣстности и знаменитости чрѣзъ това дѣто да ся говори за него по вѣстниците катъ за нѣкое, бо зна и какво высокоучено лице що може и да критикува, нека знае чо колкото отъ нашия странъ ный ще го лишимъ отъ това удоволствие, и за напредъ нѣма да възраждавши на такъызито пусто-праздни дръвкеници; защото нѣмаши възъ да ся захващавши съ хора неразбрани и да ся боримъ съ пѣтытъ.

Колкото за Нашият Събратъ В. „Право“
ний ще го помолимъ да благоволи да поправи
оме веднъж прѣводътъ си и да го прѣпечата,
както ще направимъ и ний, защото и той как-
то и ний както и всички до сега гръцки и
Френскы прѣводачи сѣмъ пропуснали една не-
маловажна погрѣшка, коюто самы ний днесъ
безъ помощта на Г. Чингозовиѣ дѣй Х-та
можѣмъ да откриемъ и авзвѣмъ слѣдующиѣтъ
точнѣ прѣводъ на 10-й членъ:

10. Духовный Окрѣгъ на тѣзи Българскѣ Епархїи ще обіеда епархїи Русенскѣ, Силистренскѣ, Шуменскѣ, Търновскѣ, Сойбїи, Врачанскѣ, Ловчанскѣ, Видинскѣ, Нишскѣ, Пиротскѣ, Кюстендилскѣ Самоковскѣ, Велескѣ и **ВАРПЕНСКАЯТА**, — съ исклученіе на градътъ Варна и по брѣгътъ на Черно-море до Кюстенджа лежаци около двадесетъ сѣла на които жателитѣ не бы были Българи, — Сливенскїиъ санджакъ, окупѣн паланкитѣ Ахыло и Месесбѣра, — **СОЗПОЛСКИЯТА** каза, безъ селата по край-моріето — **ФИЛИПОПОЛСКИЯТА** (епархїя) безъ собственно градътъ Филиппополъ, паланкитѣ Станимакъ и прч.

Нека Г. Чичуровъ каже че не е такъ.

Донескы на "Македонія..."

Ангора (Енигюре). на 17 Марта 1870.

Разниграмы ся сърцето отъ радостъ и немъ побрѣхъ вече мѣсто като разгнѣхъ и и прочетохъ Императорскій фирманъ, чрезъ който официално ся опознава народното ни свещенноначалство, потълкуно толкузи години отъ фенерскитъ Патрици!... Вървѣи ми че за първи пътъ азъ въ животоу си осѣтихъ такова радость неисказана, и въ двѣ и полъ години ми заточеніе, слѣдъ толкузи мѣки, тежоти и страдания азъ осѣтихъ сърдечно едно олегченіе и голямо едно душевно утѣшеніе. Съ фирмантъ разгнѣхъ въ рѣде азъ въздигнахъ очитъ си прелестъ си съзъ и невинно извикахъ: Слава тебе господи! Нека бѣди вѣчно твоего име благословенно и прехвалено!... Ако не бѣхъ достоенъ да вѣдъ си очите ся освобождено народното ни свещенноначалство, баринъ ся удостоихъ да чуя и убрѣжъ че ся е вече освобождено. Ако умиръ тука на заточеніе не ще ми бѣди жалъ отъ сега патататъ. . . . (забѣлъжете добръ че азъ съмъ тука на заточеніе безъ срокъ, можи да си оставиъ костите тука въ срадъ Анадолю; безъ да знамъ прѣстѣпленіето си; знамъ обаче че станахъ жертва на каракаванските вѣтвети по причина на народилитъ ми въпросъ, решенъ вече).

Особенно ся благодарихъ като прочетохъ въ вѣстникъхъ ви брой 30-й подъ заглавие: *Каково же правимъ ние сега?* нѣколко свѣта и наставленія, които ся отнасятъ не само къмъ Святитъ ип бждущій Синодъ, не само къмъ смѣсенный народопредставителный съборъ, но въобщее къмъ крѣпкій народъ, особенно къмъ гражданскіе общины и народното ип Духовенство.

Но азъ като напѣрихъ тези съвѣти твърде добри но като малко ивички, смѣѣ да приложатъ ови ивичко, като потребно мысла да го имаме предъ очи въ сегашните обстоятелство. Спречъ . Ако постанятъ, было высокото ни духовенство, было народните ни голъци или народните ни общины умно, съгласно и безпристрастно, то народните ни работи и народното священноначалство ще трѣгнѣ напредъ, и остане Български Епархii, които ови не сѣ прѣпознати официално, не ще закѣсѣтъ да си присединятъ и прѣберѣтъ подъ управленіе на народното ни священноначалство.

Напротивъ, недай Боже! ако постигнатъ напоса-
ко, то не само гореченните Епархїи ще от-
бѣгнатъ да сѣ приближатъ до Іерархїата но и

Карлово 16 Мърта 1870. — Неможеъхъ да
остаеъхъ хладнокръвни и да ся непохватилъ,
въ случай когато ся касае до общественный
въ наирѣдъкъ къмъ просвѣщенію, и когато
той, гледамъ да ся распространява постыпенно
помежду нѣ.

Знакъ на това, Г-не Редакторе е: На 1-й
того въ града ни ся състави (освѣнъ читали-
щето ни) едно дружество, подъ наименованіе:
"Ученолюбива Дружина", на което чѣтъ-
та ще е: освѣнъ прочитаніе на пѣстици и
дѣг. науки и подпомаганіа на бѣдни дѣца въ
училището, съ единъ рѣчь да ся труди да ра-
спространява науката помежду ни.

Това е най-явентъ знакъ за нашето напръ-
дovanje въ просвѣщеніето. За него пѣта сум-
нѣніе.

Числото на членовеѣ на Дружеството постепенно ся увеличава и расте; и до сега брой вече Дружеството до 80 и повече членове, нѣмаѣ зумиѣние и за голѣмото му повишѣние.

Ръченното Дру-ство ся отвори вече на 9-иѣ того, съ водосвѣтъ, извършенъ отъ всичкихъ ны свещеници градеки, и сказа ся едно словце, съ което ся доказиха на народа ползата на ученіето, и загубиѣ отъ неученіето:

Народътъ разпаденъ отъ трогателното това
словце, изаяв я той любовта си къмъ у-
ченіето, съ млякътъ си помощь, който бла-
говолъ да подаръ на Ученолюбивѣтъ ны дру-
жизъ слѣдъ обрѣтъ на водосвещеніето.

Мустафа-паша. 20-й Мартъ, 1970. —
Прѣмѣнялътъ седмицѣ съ пошлѣтъ отъ О-
дрицѣ въ явихъ, какъ тежѣтъ работѣ въ гра-
деца, и какъ учителѣтъ ип по всегдѣшнѣтъ
блѣветы на Д. Вѣдика и на неговий Г-на Жека
бѣше повыкалъ отъ правителствотъ като бун-
товникѣтъ. Всичко това ся заврѣши въ ползѣ на
учителя; защото Ч. Правителство позна нече
духавствата на тѣхнѣтъ прѣиснодны злодѣйства.
Още прѣмѣнялътъ събѣтъ ся заврѣжѣтъ въ
градеца ни и тамъ до вечерѣтъ ся приготви-
ли за тържествениѣ службѣ, която ся и отъ-
вѣрѣлъ тишина отъ народѣ, както отъ тука,
така и отъ сѣлата. Главниѣ учителѣ сказа ед-
но слово, съ което раскры мѣчѣотитѣ по на-
родниѣ въпросѣ и ползѣтъ отъ тѣя подвизи.
Най сѣтне ся прочете и образа на Фермана,
откакъ ся прѣдстави на лѣчѣны за да ся увѣ-
рятъ. Тука: Да живѣе царѣтъ и неговий мини-
стеръ Азиз Паша бѣхше въ черковѣтъ. На по-
това слѣдѣ отуству на черковѣ събрахѣ ся
въ училището, и въ читалището, гдѣто ся про-
четохѣ бѣзгодарителны писма на Н. Н. В. Сул-
тана и веднага ся подпечатахѣ отъ цѣлѣтъ
касабѣ и кажа отъ 18 сѣла.

Г-не Редакторе! Училището ни, Читалище-
то ни и всички ни общински работи напред-
ват, само лукавото око на неприятеля, като
забравилно малко ни погръква, но в негу що
ся намъри лъжът.

Харманли. 10 Мартъ 1870. Г.-по Реда-
кторе на В. "Македоникъ". На 2-ий владѣю-
щаго чѣсть по 11-ий шомъ прѣстѣжъ rado-
стната вѣсть за рѣшеніето на церковный ны
въпросъ, общината сѣ събра, казвала ся уда-
рихъ и вѣдига училището и станѣт му ся ис-
пълнихъ съ народъ всякъ възраст. Съдъ при-
личный отпѣвъ гл. учитель А. М. Милковскый
изрече краткъ единъ расказъ за събраніето
еднажъ за всегда на сатанинскыѣ въригы, съ
копто ны бѣхъ оковали лѣлчѣтѣ вѣчны неспри-
тели, и заключи съ приложение топлѣ молветы
за продълженіе живота и могуществомъ на въз-
любленный ны царь и бѣща Аб. Аз. ханъ се-
февдинизе. Събраніето отговареше съ „Аминъ“
и живи рѣкопѣзѣния. Послѣ ся начинавъ
напѣвъ-тъ за здравіе на всички народны
доброжелатели. Райдѣтъ свирѣхъ до 5-ий чѣсъ,
и съдъ като ся тѣрихъ нѣколко Българ-
скы хорѣ, събраніето сѣ разотиде. На дру-
гый день пакъ ся събрехъ, въселихъ ся и прѣвъ
цѣлъ день всички призувахъ.

За дѣльность почитамъ, Г. Редакторе, да похважѣмъ родолюбивѣе нашѣ община, коюти, тѣмъ да рѣшѣтъ, не е остангла до сега и неше остане никого изаждо отъ окольныхъ ны общины въ исцѣленіе своите дѣльности. Таки на 5-й текущаго, кто си доидохъ прѣдстави-тѣль ны отъ Пловдивъ, гдѣто бѣхъ оти-шѣ на обыкновенный Епархиаленъ съборъ за Недѣлѣ православіе, тѣ (Община) не ся забави отъ да распрати циркуляры по окольныхъ ны сѣта, отъ които ся призовавахъ священни-тъ съ съ двѣма прѣдсавителѣ, които и доидохъ. Засѣданіе стѣхъ на 8-й и 9-й то-го въ единъ отъ училищныхъ стѣхъ, гдѣто слѣдѣ другѣтъ расправки и смѣтки, отвори ся въ-просъ и за селескихъ училища. И тѣмъ сѣзата, въ които до сега не е нѣало училища, задѣ-жихъ ся, че безъ друго хътъ ся направитѣ, и общината тоже отъ своѣхъ странѣхъ имъ ся обѣща да ги снабви съ способныхъ за сѣлата ны учители. За тѣмъ народоспасителѣхъ по-мощь общината отрькла двѣма настоятелѣ.

Това още и свръшвамъ. Въ 16-ий брой на нещеприятната „Македонка“ прочетохъмъ вънъ и за нашето училище. Дописника въ отъ прѣвѣшено родолюбие (!), като възмъхъ что друго да сторн, подгрѣбиль ся за да изопачи прѣвъ публнкнжъ училищнжъ ны методъ, като казва: „Физика, Френскы, и Турскы ся прѣдавадо, а Численнхъ и Грамат. были прѣнебрѣжнаты и ся прѣдавадо до разстроено правило и до Междуметнотъ.“ Истина прѣвнѣтъ ся прѣдавать, но и послѣдннѣтъ не ся прѣнебрѣжавать, както мысли Г-во му, а основно и систематически ся учать. За туй, Г. Редакторе

пачва сжичността на работитѣ, не сбрѣкватъ,
мисля, ако му ся каже, че ся е уподобилъ
на оногози . . . който, за да го чюють и ви-
дѣють хората, високо пѣръкълъ: “удри, мене,
като да замине. . . .” *

Вариа 24 Марта 1870 — Ако съдните
дописка напървите за добър, поканвате ся да
иъ обнародвате поскоро, въ единъ отъ листо-
ветъ на почтенный ви вѣстникъ.

День Недѣля Православія бѣше: той ошѣ
отпризори, додѣто слыщего не бѣше распрѣ-
снало славытъ си зари прѣставаше хубаво
время; еднѣ тихѣ вътрѣ непрѣвѣганно рас-
хлаждавшо въздуха, при когото понегдѣ ся стѣ-
днннвахъ глаголетъ на домашныѣ птичкы.
Ековѣтъ на Камбанытъ бѣхъ прѣстанннѣ веко
и свѣршавашо на Божественныѣ службѣ въ
той великъ Христіанскій прнзидникъ, распрѣсва-
ше людство вссло по Обѣдннщнца си.

Въ тоя свѣтъ и красенъ день, но слѣдъ много, Телеграфическа денеша изъ Цариградъ, извѣстива ни рѣшеніето на Българскій Черкомънъ въпросъ. Въ минута, слухътъ ся раздала наврѣтъ изъ града, и за малко врѣмя, общата радость ся изобрази на всички чювственны Българскы лица. Тържеството ся начинава: отврѣдъ млади, стари ся събирахъ задружно и съ весельяхъ за рѣшеніето на Българскійтъ въпросъ. вѣстържествуваніето на Духовното ни право. Поерѣдъ всхителнытъ тыя събраніи не ся слушаше друго, освѣтъ на здравниъ за дѣлоденствіето на Негово Императорско Величество Султанта; при тѣхъ често ся произпосихъ възгласи: “Да живѣе Султантъ, да живѣйтъ вси висши негови чиновници, да живѣе нашъ любимъ Господаръ, да живѣе на много лѣта, че ся удостоимъ въ неговото славно царуваніе да чюемъ възобновленіе на Българскъ Народноя Герархій... И така тоя славныя день въ исторійтъ ни и тука възрѣдва всички народни Български сѣрдца и тука въ тоизъ погреченный градъ станъ възпомянаніе на туй славно Българско тържество.

О какъвъ хубавъ денъ! какъвъ святъ праздни-
къ бѣше деньтъ първый Марта 1870; святъ
праздникъ дуамъ, който при възвръщаніето въ-
схитавя всякъго Българина. Честито рѣше-
ніе братія Българи, честитъ духовъкъ неза-
исимостъ.

При тържеството на този празникъ за пзбаленіето ни отъ Ферсертско Духовенство, неможемъ да прѣмълчимъ и негодованіето на нашитъ тѣмъ едновѣрны грькопапузи, които зѣ нарани рѣшеніето на Българскій въпросъ. Тѣ неможаха по никакъ начинъ да скрѣпятъ ядѣтъ и раздраженіето си противъ вѣстерже-ствованіето на Българитъ: едни отъ тѣхъ сѣ разни блѣдословія глѣдаха да утакожватъ у-скърбнитъ си срдца; други пакъ съ високи-тъ си мечтанія и софизми се мѣчиха да за-дѣлватъ и замазватъ очитъ на простытъ, трети пакъ въ адоскованіето, като не сѣ побираха въ гриа, сѣ обыкновеннитъ си свойственны зү-ковщини и хитрости прибѣгнаха до редакто-ритъ на панелинскитъ органа въ Цариградъ, като пакъ явихъ жѣлвони и прѣначени изпѣ-стія за тържествуваніето на Българитъ и като си хваляха за сполукатъ си въ расподѣлені-ето на градъ Варна съ околностѣта за гърскъ Епархій и прочій други, които сами посебе си опровергаватъ. А колкото за градъ Варна съ околностѣта пѣла да бѣде гърскъ Епархи-ія, че жителитъ были вси гърци, за това право уможажленіе на нашитъ едновѣрны немо-жемъ рѣ, друго оствѣл пакъ прѣпорѣчаны по-винимателното тѣлкованіе на високий Царскій Ферманъ, а най паче точното разглѣданіе на истинитъ прѣрѣшитъ отъ 10-ый членъ на вы-сочайшето рѣшеніе.

Като колко годѣ представихмы тържествуваніето на славниятъ въ исторіята ни день 1-ый Мартъ 1870 не ще бже излишно да похваляемъ ревността ни тугашииъ. Българскы млади, които неуморимо си старѣютъ за общій заправдикъ. Прѣдъ двѣ години тѣ съставихъ **Българско Тързовско Братско Дружество**, което успѣшно сѣдѣла дѣлата си и още по-добрѣ бы напредвало, ако тугашииъ почтенни търговци бы го взели въ по-добро вниманіе и ако почтенниѣ му чинашии акціонери на врѣмя си исполнилихъ дължностыѣ къмъ него.

Въ тези богоугодни прѣдпріятія на Младѣтъ ся ни и благородната мисль за съста-
вленіето на едно народно читалище. Това на
драгость ся пріе и отъ почитенихъ дървенци.
Спомогательний начинъ да ся шевать и ся
дири сгоднѣ мѣсто за отваряніето на това за-
вѣденіе свято.

Колкото тука за Варна, макаръ и да ся сжбержтъ спомоществованія за отворяніето на Читалището, но понеже тука ризноснѣтъ сж огромны и като тукашнѣто Читалище грѣба да бже нѣщо срѣдоточно, което да ползува околнѣтъ Българскы и по гърческы села, то за дългото му поддържаніе ще изисква доста въщественикъ помощъ, за това призоваваме всѣтъ Българскы народны Читалища, оныя които желаятъ възобновяніето на Българскѣтъ въ по гърческѣтъ страны да ся стекѣтъ и по смогнѣтъ съ въщественикъ помощъ това Свято Народно Завѣдѣніе.

Съ промѣненіето на единъ отъ учителитѣ и съ опредѣленіе училищни настоятели училището ся напълн доста добръ. Учителитѣ Г-въ Десребеєвъ и новиятъ Д. Станчевъ напълнени ся доста да за служатъ въ учителското си званіе, сита само учителскыѣ должности да не заборапятъ и съ постоянность да работятъ за общий нѣпръѣтъ.

Сопотъ. Фев. 25 1870. — Съ скръбъ зем-
намъ перото да опише работата които си
вършатъ въ Сопотъ. Имамъ много да ви ка-
звамъ заради него, въ за сега ще ви пиша
само за младешитъ. Тѣзи младежи прѣди два
мѣсеца, незнаехъ какъ порѣвнувахъ на околни-
тъ си сѣнародници та събрахъ помежду си
помощъ за вѣстници които и писахъ да имъ
прадате и които като започнахъ да идватъ
тѣ захванахъ да се събиратъ да размисляватъ
за улущеніето на училището, зехъ да гово-
рятъ за основата на едно Читалище и за дру-
ги на тѣхъ подобни работи. Всичко прочее,
показваше че тѣ тръгнахъ въ добръ пътъ.
Радваше си всякой, като гледаше че и тѣ си
разбудихъ и зехъ ревностъ за всичко онова
което е похвално у околнихъ имъ сѣнародни-
ци. Въ това прѣобразованіе въ поднижій-тъ
и полумъртвий животъ на Сопотчанъ неприя-
мно. То бѣ подобно на оуби езера въ Е-
гипетскитъ горещи пустински пещи, които
се явяватъ на харизмата и облагодѣждатъ
пътника че въ тѣхъ той ще може да утоли
жаждата си, въ които по едно лѣжливо от-
раженіе на нѣкои истинни езера за малко си я-
вяватъ тамъ и издѣлватъ. Така и тѣзи (на
младешитъ) чуждитъ дѣла имъ направихъ нѣ-
какво впечатлѣніе, въ си останахъ само съ
впечатлѣніето, безъ никаквы други слѣдствия а
най-сетѣ и то си изгуби като оуби феномени.

Тѣ пакъ почнахъ по своѣхъ си, забравихъ
и вѣстници и Читалище и всичко друго.
Вѣдѣто да земжъ да прочитатъ вѣстникъ, тѣ
прѣпочитатъ да си прѣпичатъ по дѣли дни
на зимното слѣнце, или въ горѣщата си прѣжъ
да не съгледватъ кога истини и захожда
слѣнцето.

Сѣдѣвайте ги Г-не Редакторе да по и тѣ

... въ нещъ да довършихъ, защото толкова

пакъ това ми желаніе е было на пусто.

Въ послѣдній брой на листѣтъ Ви, про-
четохъ единъ статіи, въ които си говореше за

направката на едно главно учебно заведение въ

отечеството ни. Да, това е спасително, твърдѣ

спасително за оубѣзъ млади българчета които

въ по-високо образование, излизатъ по чуж-
дитъ мѣста и тамъ като изгубятъ до сушъ

народнитъ си чувства, научаватъ се да обо-
жаватъ всичко онова что е чуждо и да прѣ-
зиратъ тѣхното. Това имашъ жаждата на о-
пытъ да го узная. Азъ имашъ неприянитъ

случай да си запозная съ одного отъ новитъ

наши по чужбинъ учени, които напоитъ съ

чужды пиеи, доказва че половината Българскій

языкъ бѣтъ на Българскій 1), сходството на

языка ни съ други нѣкои отъ Славянскитъ на-
рѣчія той парича заемъ. А що е най-чудно

е това дѣто той е противенъ на мислѣтъ за

отваряніе Читалища; то было, казва той „злу-
нава измыслица“, та и него по български не

знае да го каже и го казва на чуждъ языкъ:
а когато му си възрази че ако то е злуна

вѣдѣлика, то всѣтъ Българи не бѣхъ съ ре-
вностъ захѣтали за осмѣствяваніето на такъ-

ва споредъ него „издумка“, то той прибави
че и тѣзи работи като си вършатъ отъ Бъл-
гаритъ, тѣ сѣ Български, сирѣчь просташки!

Его плодотѣтъ на чуждото възпитаніе. Станжалъ

човѣкъ та бѣши си вече не аресва.

Врѣя — Сторѣе добрихъ кѣтъ общинъ

тъ ни, та отворѣте стѣпновѣтъ на почтеннѣтъ

си листъ да выѣсите долонзоженѣтъ ни ста-
тійи и ще задѣжте неисказано тукашното на-
селеніе, не само градекъ, но и на дѣлатъ ни

казъ отъ 360 села.

Народѣтъ у града и у казатъ ни, като не-

може да търпи злоупотрѣбленіята и безаконіа-
та на Скопскій Феерскій Владыкъ Паница,
чрѣвъ които безсрамно тѣчяше черковнытъ

установленія отъ да го признава за
свой пастырначалникъ и явяхъ на честното

Царско Правителство чрѣвъ единъ общъ ма-
заръ, че грѣската патриаршіа си не признава
вече отъ настъ.

Днесъ си научихъ че владичкитъ тукашни

борчили и подкупници направихъ нѣкакво пи-
смо съ лѣживы печати и подписы, чрѣвъ ко-
сто изявлява благодарностъ и одобреніе кѣтъ

Паница, които небѣлъ гонимъ отъ цѣльи на-
родѣтъ, но ужъ отъ нѣколко само, и че насе-
леніето тукашно было склонно кѣтъ Феерскѣтъ

Патриаршіи повече, нежели кѣтъ Бъл-
Св. Сѣборѣ. Това писмо си испратило на Па-
ниса за спогораніи, че ако Г-да Скопчани го

не прѣемжъ за Феер. Владыкъ, то безъ да
си бол отъ нѣкого, да си прѣнесе въ Врѣя.

Това, като е противъ желаніето и полжѣтъ

на тукашното населеніе, което е отхвърлило
единъ пътъ за всегда отъ себе си Феерското

пго, побѣрзихъ да изпаямъ прѣвъ вѣстни-
цѣтъ, не само на читающѣтъ публичъ, но и

на самото Царско Правителство: какво тѣ бор-
чили владички и опропастители на всяко на-
родѣтъ, явяхъ никаквѣ почетъ отъ нѣкого

и само отъ слушеніе бораветъ, та ни докар-
вахъ въ размирство. Ми си имашъ духовны

пастырначалникъ Н. П. Честивѣшты старци

на Бъл. Св. Сѣборѣ въ Цариградъ, които ни

заповѣдѣтъ върозаконно, Феерската Патриар-
шіа е чужда и инородна за насъ; за то ако

бѣ явилъ Паница такъо яланджійско писмо нѣ-
гдѣ, протестирамы го и упълномощавамъ Св.

Българскій Сѣборѣ да отговаря за насъ дѣто

е нуждъ.

Г-нъ Паница макаръ и да бѣ припозналъ

относѣтъ Бъл. Сѣборѣ, по никаквѣ начинъ не

е призналъ и прѣтъ отъ казатъ ни. Това ва-

1) Може; по той зашъ е Българинъ, и зашъ си о

учитъ ако не че си казано да работи за да на-
прави чистъ Българскій; съ да го хулихъ то става

ло-добръ? Р.

жно извѣстіе изявлява прѣвъ вѣстника всяко-
му и самому нему да изгладъ надѣждатъ въ
израженіята си съ епаріотичкѣтъ пуполницѣтъ (?)
вече. (Слѣдуютъ десѣтъ подписи).

Ломъ. 8 Марта 1870. Тържеството съ ко-
сто си посвяти обновленіето на Българската Черква стана
и тука много голямо. Още отъ вечерта народѣтъ си
приготви да участвува на утрѣнната церемонія, и на-
истина въ черквата си спогече токо много народъ по-
то си чинеше, че бѣше този денъ Великъ денъ. Въ
черквата рѣкъ бѣхъ издѣлно владѣше тишина и
когато си единъ отъ учителѣтъ кѣтъ на тронѣтъ сѣ-
чатъ управиха очи на него да чуѣтъ какво ще си каже.
Говорникѣтъ развѣ на слушаніи значеніето на туй
тържество и когато рече: „За туй рече да живѣе
царѣтъ ни Азъ и азъ, на гласовѣтъ да живѣе, нехъ
брой. Истинна голяма радостъ си четеше ни този часъ
на Ломскѣтъ чети. Подире говорникѣтъ напоми на слу-
шаніи да си събѣтъ и за упокоеніи Аногости на туй
дѣло и тогѣтъ си произказа подъ цѣрковнитъ ево-
дове съ тѣжкия гласовъ: Богъ да ги прости! Слѣвъ туй
слѣдующа изново радостни выковъ: „Да живѣе Госпо-
дарѣтъ ни Сутанъ Абдулъ Азизъ, да живѣе Али Паша
и сичкѣтъ царскы Министри, да живѣятъ Архидиакон-
и и Прѣдставителѣтъ ни. Най-послѣтъ учителѣтъ
завершва: но и да не забравимъ. Благоочестивы Ломци,
да си поимжъ Богу да просѣтитъ народѣтъ Българскы съ
Духъ Свети да отхрани достойни синове, че кодо е
нѣмо жажно да си добѣе, дважъ повече е жажно да си
одържи.

Безброй о-го множество излѣ: подире това излѣ
черквата и си сирѣ въ дворѣтъ. Тукъ си изредихъ учѣ-
ницѣтъ въ особени форми, дважъ отрасли занесохъ е-
дно красно голямо кадло на П. И. В. Сутанѣтъ и трѣ-
гнахъ подире сичкы прѣвъ градѣтъ. Отъ дѣтъ страни
на великобѣното кадло ходѣхъ по дѣтъ запѣта и отъ
странитъ по четири мѣлазми отъ мѣстното царско
войнство. Училищѣтъ си похрѣхъ отъ множество което съ
особено едно вѣщеніе съдѣваше слѣвъ кадлото
на Господарѣтъ си. Тѣтъ тържествено народѣтъ доиде
на копанѣтъ слѣвъ си казъ едно слово на Турскы языкъ
отъ Г-нъ Моско Понъ Т. Добрилоу и слѣвъ излѣната
благодарностъ отъ свещенството и пивенциѣтъ ни на
П. Превосъ. Каймакамина ни, Али Риза бѣа, множесто-
то похрѣа си съжидатъ церемонія прѣвъ чершѣта на
училището. Тукъ си казъ още единъ пътъ слово на на-
рода, направи си още едно многобѣстѣіе на Сутанѣтъ
и кѣтъ благодариха пивенциѣтъ ни най-сърдечно на пар-
скѣтъ войни дѣто благоволиха да увеличатъ туй непи-
дено до днесъ тържество въ Ломъ, народѣтъ си раз-
несе съ пѣсни и гласовъ: Да живѣе и Сутанѣтъ Азизъ.

Се мога Г-не Редакторе, да прѣмѣжъ тука и една
споредностъ, които толкова зачудъ церемоніята. — Ко-
гато множество мѣлазми край женското училище
хубиштѣтъ ученици бѣхъ си изредили край училището и
послѣтъ выковѣтъ: Живи и Царю Азизъ и обѣсинахъ
кадлото и войнитъ съ пѣсти. Пий благодарихъ за
това на Ломскѣтъ ученици отъ хубиштѣтъ полъ. Нека
знаѣтъ, че както сичко тѣтъ тържествитъ ни само то-
гава ще си пѣли си значеніе, когато и Българитѣ дой-
де да ги обѣсъ благодарности си дравѣтъ, кодо тол-
козъ подига чувството за хубаво, красно и прѣтно, а
безъ сѣмѣніе тоа е дополненіе на вътрѣшната благо-
родна човѣшкая цивилизация.

Одринъ. 1870 Марта 20-й Умногъ изрѣ-
ченіе „По-добръ кѣсно а не никогѣ“, послѣдне
сѣ приложи тука при най-потрѣбното и прили-
чно си мѣсто; искамъ да кажѣмъ че и нашиѣтъ
градъ вече заедно съ епархіотитъ (разумѣватъ
се Българитѣ) си радла на ново-сѣстѣеното
„Епархіално Българско Церковно Настоптѣл-
ство“, кодо образува най-способнитъ и дѣ-
ятелни лица по тѣхъ чѣстъ. Досто уважаемѣтъ
му чѣслово сѣ: Г. Г. Георганъ — отъ Чернѣтъ
халовъ, Х. Михайлъ Х. Ивановъ, Иванъ Бер-
ковъ, Яковъ Табакоглу, Х. Димитъръ Х. И-
вановъ, Георги Х. Георгиевъ Пинтеоглу и Хри-
сто Доганоглу, които подъ прѣдсѣдѣтелството
на Н. Прѣдлобѣе, Отца Данила държатъ за-
сѣданіята си въ училищѣтъ егѣтъ дѣто се
занимаватъ съ приговарѣніа за цѣрковнитъ ни
работи. Мислѣ, че не е нуждъ да расказвамъ
за полжѣтъ, кодо че принесе то нѣкобше на
Българското насѣленіе по цѣлѣтъ Епархіи;
стига да сѣ припоизае и упълномощи отъ вси-
чкы околности, както и вече станѣтъ отъ Кѣрк-
кисіи, Мустава-пашѣтъ и отъ повечето тузем-
ци Българѣ въ града ни.

Г-не Редакторе! Тука вече Българската
народностъ се прѣбрѣда; чули си и дѣни си
человѣкъ когато слуша, че еде кой-си, когото
дочѣра брѣхъхъ за грѣкъ, днесъ явно да ис-
повѣдва че бѣлъ отъ Минчово (село въ же-
лѣзничискѣтъ казѣтъ); сѣ едѣкъ дѣмъ Българ-
тѣ излизатъ отъ униженіето състояние, въ
кодо до сега кѣсѣхъхъ; а грѣцитъ си чѣютъ
на какво да припишѣтъ туй благородно и до-
стопохвално движение на Българитѣ. Азъ отъ
моѣтъ странѣ моитѣсвувамъ на прѣвитъ да си
останѣтъ за всякога съ тѣхнѣтъ пѣсеніа сѣмъ
и мухлясѣлъ гордостъ и сѣ желаніето си да
извършатъ наоачны работитъ, а на нѣшитъ же-
лаѣтъ здравъ умъ и добръ напѣдѣкъ въ отво-
реното имъ поприще.

Наистина че настѣне вѣрѣя да се одро-
върѣжѣтъ минимѣтъ въображенія на Грѣцѣтъ
органи. Подире малко, тѣ ще чуѣтъ, че и из-
губенитъ Българѣ въ Елинскѣтъ имъ Тракийскъ
(1) отечество на Орфеѣ, желѣтъ да се пол-
зуватъ отъ подаренитъ права на Августійскій
ни царъ и башъ. За градскѣтъ ни училища,
които си на брой три, имѣа що да ви кажѣмъ;
тѣхната программа наистина е тѣсна нѣ за
напѣдѣтъ имѣа надеждъ да си расширѣтъ. На-
прѣдѣтъ, кодо е показало новоу училище
въ Кѣнка, кодо за сега брѣо 40 ученици, иде
въ сѣразмѣрностъ (да не кажемъ надмѣнува)
съ кѣсото вѣрѣи на отваряніето си.

ПОЛИТИЧЕСКѢ НОВИНЫ.

Австрія.

Състояніето на вътрѣшнитъ работи въ Ав-
стріи слѣдува да прѣдстави неопредѣлѣны
мѣжнотѣ, кодо сега пакъ свършихъ на новъ
министерскъ кризъ. Въпросѣтъ на избирател-
ното прѣобразованіе, прѣпирѣніята съ Унгаріа
за военни граници, а най-вече изискваніята на
Галиціи, и Боснійскы Австроунгійскы сѣстѣи
теніето на гордѣвѣтъ възрѣжъ, кодо може за
много вѣрѣе още не че мотѣтъ да развържатъ
сторѣніята на Вѣнскѣтъ и Пешанскѣтъ полпи-
цы. Спрамо мѣжнотѣтъ кодо пакъ сѣстѣи

вързаніето на този възрѣжъ, спрямо противу-
положитѣ интереси и тежненія кодо сѣ крѣ-
стосватъ въ многозаплетенѣтъ тѣзи въпроси,
всичкы мѣжѣ кодо сѣ идвали на властѣтъ
выждатъ да загынуватъ старѣніята имъ и доха-
жанѣтъ въ нуждѣтъ за да слѣзѣтъ отъ нѣйнитъ
стѣнѣла и да устѣжатъ брѣзѣтъ на правленіе-
то на други лица. Така не бѣше си мѣжѣло
много вѣрѣе отъ послѣднитѣ въ Вѣнжъ минис-
терскъ Кризъ, и ето вече, по напѣдѣтъ минис-
терѣтъ на вътрѣшнитъ дѣла Искра (родомъ
славеніи по Германомѣтъ) сѣ оттегли отъ ми-
нистерството кодо дойдѣ въ разногласіе съ Им-
ператора и сѣбратѣта си а по послѣтъ вси-
чкого министерство, спорѣтъ както телегра-
фѣтъ на извѣсти, прѣдстави на Императора о-
ставѣтъ си, кодо като сѣ прѣе, възложи на
Графа потоциный порѣката да сѣстави но-
во министерство.

Сега туй позото министерство ще може ли
да посара висѣжитъ въпроси по сполучливо
отъ прѣдѣстѣенитъ си? Ще извърши ли да
напѣри способъ кодо да припирава принскѣ-
ніята на Славенскѣтъ народности съ нѣгересѣтъ
на единството на държавѣтъ, сѣдѣствѣ ко-
нто да омахнуватъ всякой поводъ за прѣпирѣ-
ніе съ Унгаріи, начинъ чрѣвъ кодо да бѣде въз-
можнѣко за извършване единообразното по вси-
чкѣтъ имперскъ прѣобразованіе на избирател-
ный законъ? работата, както казахъ, е твър-
дѣ жажна но може сполучитѣ на прѣдѣбѣ-
вышѣтъ правителствѣ да напѣрватъ по мудре
нового министерство за да изямѣри цѣрове
за исцѣленіе на болѣвото политическо състо-
яніе въ Австріи.

Испанія

Извѣстіята отъ Испаніи прѣдставятъ пакъ съ
черны шарѣе състояніето на тѣзи държавѣ.
Четы нѣкои Каролистѣ слѣдуватъ още да об-
хождатъ лѣкои области и да правятъ всякакви
злѣдѣніа, като исчатъ да сѣ поддѣржатъ
съ кражбы и убійства. Едѣ отъ тѣзи чѣты,
слѣвъ като употребила всякоо насиліе въ обла-
стѣтъ Таррагонѣ, най-послѣтъ падѣла въ рѣ-
цѣтъ на властѣтъ; и главатарѣтъ на тѣзи чѣты
сѣ отровилъ за да избѣгне строгѣтъ наказанія
кодо го очаквали.

На тѣзи разбѣжнически дѣлѣнія приложихъ
сѣ още отъ нѣколко вѣрѣе на сѣмъ бунтовны
демонстраціи противу сѣбѣрѣніето на новы вой-
скари кодо демонстраціи зѣли характеръ на
крѣвополитѣтъ междоусобѣн бой, въ кодо
довольны жертвы падѣхъ.

Черна-гора.

Князь Николай отговорилъ на мемоарѣтъ
на Великѣтъ Везиръ, кодо то въпросѣтъ за
опрѣдѣленіе на границиѣтъ между Турціи
и Черна-горѣ, съ единъ циркуляръ подъ датѣ.
13 Мартъ, адресуванъ до прѣдставитѣлтъ на
великѣтъ силы кодо сѣ намирѣтъ при В. Пор-
тѣ. Въ този документъ кодо е даже по-дѣ-
зѣтъ и оубѣжитѣ на Али Паша, князѣтъ раз-
зѣскува увѣрѣніята и доводѣтъ на Великѣтъ
Везиръ и като сѣ основава върху рѣшеніето
направено отъ междоународѣтъ комисіи на
1858—59, той некарѣвъ правото си въ распрѣ-
жѣ кодо сѣмѣстува по причинѣтъ на пасища-
та Веле и Мазо брѣдо, кодо сѣ стѣнали днесъ
лѣбѣка на распрѣжѣ между Турціи и Черна-горѣ.

Румунія

Пишатъ отъ Вѣнжъ: Новинѣтъ кодо и-
дѣтъ отъ Румуніи сѣ твърдѣ обезпокоителны:
всичкы писми отъ Букурѣшъ прѣдставятъ по-
ложеніето на Князь Карла като критическо и
зѣбѣлѣватъ едно заслѣваніе на противодѣна-
стическоо влѣненіе. Туй влѣненіе има двоенъ
характеръ: една чѣстъ отъ оппозиціиѣтъ има
напѣреніе да докара пакъ Князь Куза на прѣ-
столѣтъ, а другата, управлѣвана отъ Г. Бра-
тіио и Розети, работи явно за републикѣ.

Тѣзи послѣднія партія дѣйствува така по-
чти като насилствено; и нѣйнитъ органи,
прѣвъ тѣзи дни, сѣ хванѣли единъ такъвъ смѣ-
лъ языкъ штоо человекъ бѣ могѣлъ да повѣ-
рѣа че червенитъ сѣ сигѣри въ побѣдѣтъ си.
Тѣтъ единъ отъ органи тѣ на тѣзи партіи, Ре-
публика, въ единъ членъ кодо обнародѣла
прѣди нѣколко дни, выка явно Румунѣтъ на
орѣжѣ да изгонѣтъ отъ свещенѣтъ румунскъ
земѣ Германскѣтъ самозванѣтъ и да прогла-
сѣтъ едѣкъ републикѣ подъ прѣдсѣдѣтелството
на Г. Иванъ Братіио. Редакторѣтъ на този вѣ-
стникъ сѣ турѣлъ подъ сѣдѣтъ за този членъ.

Отечество пише че Панаіотъ нѣкой си
бывшій градскій примаритъ въ Букурѣшъ още
сѣ четири души поднесе едно прошеніе на
Н. В. Князя Карла I подписано близу отъ 1000
граждане, търговци и занатчи. Князѣтъ не
прѣежъ добръ тѣзи депутатиѣ, и сѣдѣжаніето
на прошеніето станѣло прѣдметъ на журналны
критики между дѣтъ партіи отъ кодо крити-
ки става явно че поименованѣтъ Панаіотъ
както и голяма чѣстъ отъ подписанитъ търгов-
ци и занатчи бѣли Българѣ, противу кодо
зѣтъ выкатъ нѣкои отъ вѣнскѣтъ вѣстници. Ко-
кото за нашѣтъ българскы вѣстници не ни извѣ-
стѣватъ за сѣдѣжаніето на туй прошеніе,
по отъ други вѣстници научавамъ че подпи-
санитъ 946 души искали распушаніето на
министерството и възстановленіето му отъ ми-
нистерството Братіио. Князѣтъ отговорилъ
на депутатиѣтъ, че добръ сѣ сторѣтъ да сѣ
не занимаватъ съ политическы работи, за да
не банкротирѣтъ, кодо нѣкого си Мартинѣ ко-
нто банкротирѣлъ поради лѣдуваніето си за по-
литическѣтъ работи (!) Има що да сѣ отгова-
ря но кава полза!

— По-прѣдній Петѣкъ въ черкѣжѣтъ Св. То-
доръ на Вѣнжѣ, на кодо енопѣтъ сѣстѣи

тѣхъ казалъ на първийтъ пѣвецъ да дозѣ-
на едно момче да чѣте нескверная неба-
по Караманлийскы, но пѣвецѣтъ отрѣкѣлъ,
това момчѣто было сѣ прѣтѣкнѣло и кодо
шло вѣрѣе зѣло да чѣте по Караманлийскы
това пѣвецѣтъ сѣ спуща отъ столѣтъ пѣсѣ-
ва немыслисто дѣтѣто и го избѣскува
ныкалъ: *Джѣмали ми бурѣ сѣ? ойейсѣа*
нис сонет оуби да торѣе оуби. На
Караманлийскъ разсѣрѣны впушѣтъ сѣ
вѣрѣвъ пѣвецѣтъ та го по насѣждали кой
можаѣтъ и го испѣждали: Раздраженіето
на междо Караманлийскъ и грѣцитъ въ тѣхъ
прѣжъ слѣдовали на утрѣнь-тъ, и въ неѣдѣтъ
кавенѣтата на много мѣста работата наво-
бой, и безъ намисваніето на полиціиѣтъ
ше да послѣдуютъ крѣвополитѣ. „И
скамы да чѣтемъ по языкѣтъ си въ чер-
си, думѣтъ караманлийскъ и ще чѣтемъ, сѣ
во право грѣцитъ ни възспѣратъ? Имѣа
во българитъ дѣто сѣмѣхъ и сѣ отдѣ-
туй ще оперѣ и настъ. На добѣра чѣсѣ,
кажемъ нѣтъ, на това първо поучѣваніе
народно сѣзнаніе у брѣтѣи караманлийскъ.

— Отиговорѣтъ отъ странѣ на Патриархѣтъ
тѣ за Ферманѣтъ върху рѣшеніето на Бъл-
гаскѣтъ въпросъ сѣ подѣлъ на Им. Правитѣ-
лѣ и написанъ въ този духъ въ кодо
прѣдизвѣстѣли грѣцитъ вѣстници. Въ
си листъ нѣтъ ще съобщимъ този доку-
ментъ кодо имѣа за насъ по-друго значеніе,
това на просто любопытство.

— Патриархѣтъ не можаѣтъ ли по-правѣ-
ричитъ да прѣеме испратенитъ отъ странѣ
приврѣмѣнны Българскы Сѣборѣ и Свѣ-
ходѣтѣтъ за отмахнаніе на оубѣзъ
кодо разѣспѣнава днесъ дѣтъ черкѣтъ
лохонно. На сѣбѣрѣніето въ Петѣкъ на Ор-
нашитъ рѣшили въ скоро вѣрѣе още
и дѣжѣ по дължностъ да го покаятъ на
ва и ако не пристанѣ, отговорностѣта оста-
за неговѣтъ смѣтъ.

—Едно лице отъ нашѣтъ тука съотечест-
венѣтъ, кѣтъ кодо нѣтъ имѣамъ причинѣтъ за
знателностъ, благоволи да ни изрази неудово-
лствіето си отъ нашѣтъ отзивы за чорѣвѣтъ
сѣмѣтъ проказѣ въ народитѣ ни работи. Имѣа
мы чѣсѣтѣ несенородно да отговоримъ на до-
уважаемѣтъ този нашъ прѣятель, че кодо
за насъ чѣстно нѣтъ не че прѣстанѣмъ нѣше
да го почитамъ за неговѣтъ кѣтъ насъ усѣ-
тъ, но кодо дойдѣ до народитѣ ни работи
нека знае че никой хатѣръ както и ямѣ
страхъ не че вѣрѣе усѣта ни, и нѣй въ-
та до дѣто бѣдемъ живы, че сѣмѣмъ
останѣмъ вѣрѣи на началото си, да хвалѣмъ
его е за похвалѣ достойно, п да кудимъ кодо
за куденіе, а най вече произволѣтъ и чорѣвѣтъ
жѣйскѣтъ проказѣ въ народитѣ ни работи.

На този чѣсѣ сѣ научавамъ че П. Вас. Везиръ
отговорилъ на П. Всенѣжѣстѣно кѣтъ е правѣтъ
зѣнотѣтъ за насъ. Подробно сѣтъ въ

Книжечны Извѣстія

Тѣзи дни сѣ турѣ подъ пѣчатѣтъ отъ Рѣ-
Малѣкъ Разговорникъ, Френско Българскы
Турскы, отъ Д. В. Хранова. Тѣзи Разгово-
никѣтъ ще бѣде на 4 колоны: 1-та колона
занимава френскѣтъ разговорѣ съ фр. букѣ;
2-та — сѣмѣмъ фр. разговорѣ съ Българ-
букѣ — произношеніето на фр. дум